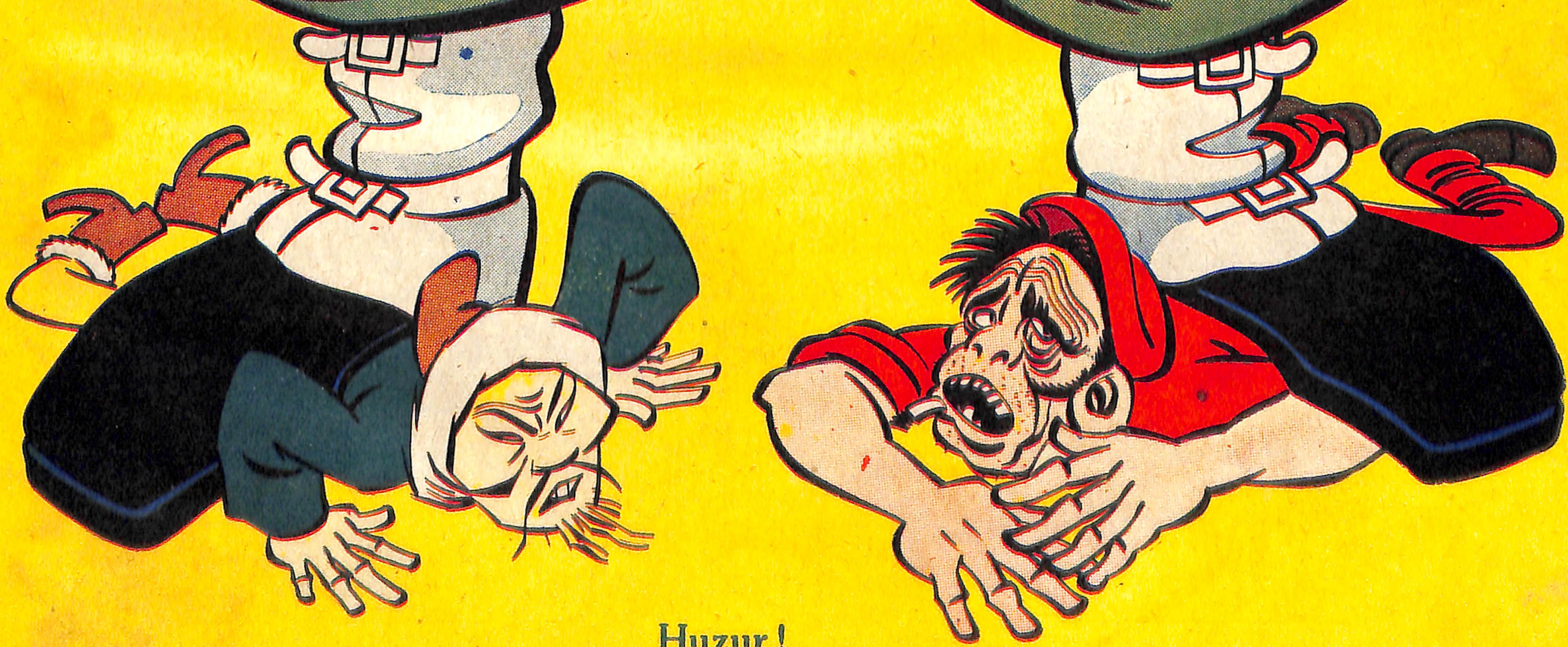
Akbaba

Huzur !

TASARRUF SAHİPLERİ İÇİN

MÜHİM BİR TARİH

Nisan

PAZAR	PAZARTESİ	SALI	ÇARŞAMBA	PERŞEMBE	CUMA	CUMARTESİ
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

TÜRKİYE

BANKASI

Senenin ikinci zengin çekilişine katılabilmek için tasarruflarınızı en geç **12 Nisan** akşamına kadar İş Bankasında toplayınız. Bu çekilişte 20 talihli 20 Apartman Dairesi, 2 talihli 100.000'er lira, 30 talihli 5.000'er lira, 200 talihli 1000'er lira ve 10.000 talihli çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

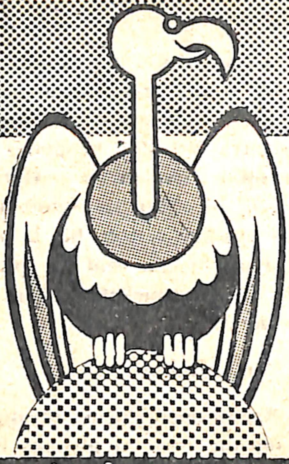
12 Haziranda

2

MİLYON

en fazla ikramiye veren bankadır

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Rıfat Ilgaz, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira. İç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 33
15 Mart 1962
YIL : 40

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Beklediğim gün!

BİR Karadeniz gezisinde Sinop'a uğramıştım. Kafesli, cumbalı sokaklardan çarşıya çıkınca boydan boya sıralanmış dükkânların çoğunda iki şey vardı: Çocukken Baba Cafer'de okutulup içinden geçirildiğimiz evliya tesbihlerini andıran ipe dizilmiş kestane kangalları ve erkek esvabı satan hazırcılar, ısmarlamacılar...

Eskiden, Sinop, Karadeniz'in canlı bir kıyı iliymiş: Balıkçılık varmış, tuzlamacılık varmış, fıçıcılık varmış...

Ne mi olmuş bunlar?...

Bizi gezdiren yerli aydın:

— Göç eden Rumlarla beraber gitti dedi!

Şaşa kaldım: Ya Karadenizin balıkları ne olmuştu acaba?.. Dilsiz ağızlariyle: «Biz onlarsız yaşayamayız!» deyip intihar mı etmişlerdi?..

Gölköy, Ordu'nun yaylâ havası esen bir yüksek ilçesidir. Milletvekili olduğum yıllarda, dağ, taş dolaşırken, otlaklarında bir tek koyuna, ineğe, mandaya rastlamadım dersem inanır mısınız? İnsanlar, susuz, gübresiz toprağı tırmalamaktan kurumuş, dökülmüştüler!

Geliniz kulağınıza söyliyeyim: Eskiden Rumlar —şu imparatorluk yıkılınca silâhlanıp dağa çıkan Rumlar— göç etmeden, bu yaylâ toprakları da başlıca hayvancılık bölgelerimizden biriymiş!

Geçen gün, sabah gazetelerinde okudum: Balıkçılık Kurumu, bir yılda üç milyon lira ziyan etmiş!

Aklım allak bullak oldu: Balık, bizim başlıca döviz kaynaklarımızdan biri olacaktır, değil mi?..

Dün, Akşam gazetesinin üçüncü sayfasında büyük bir manşet gördüm: Demiryollarımızda 98 milyon yolcu taşındı!

Bir yılda doksan sekiz milyon yolcu... Ama, demiryollarımız baştan başa bakım istiyor artık!.. Ama, lokomotiflerimiz ihtiyar nefeslerle soluk soluğa yürüyor artık!.. Ama vagonlar, eskimiş, yıpranmış vagonlar yenilenmek istiyor artık!.. Ve doksan sekiz milyon yolcunun sağladığı gelirden —memur maaşları, işçi gündelikleri, kırtasiye masrafları çıkınca— onarmaya birşey kalmıyor artık!

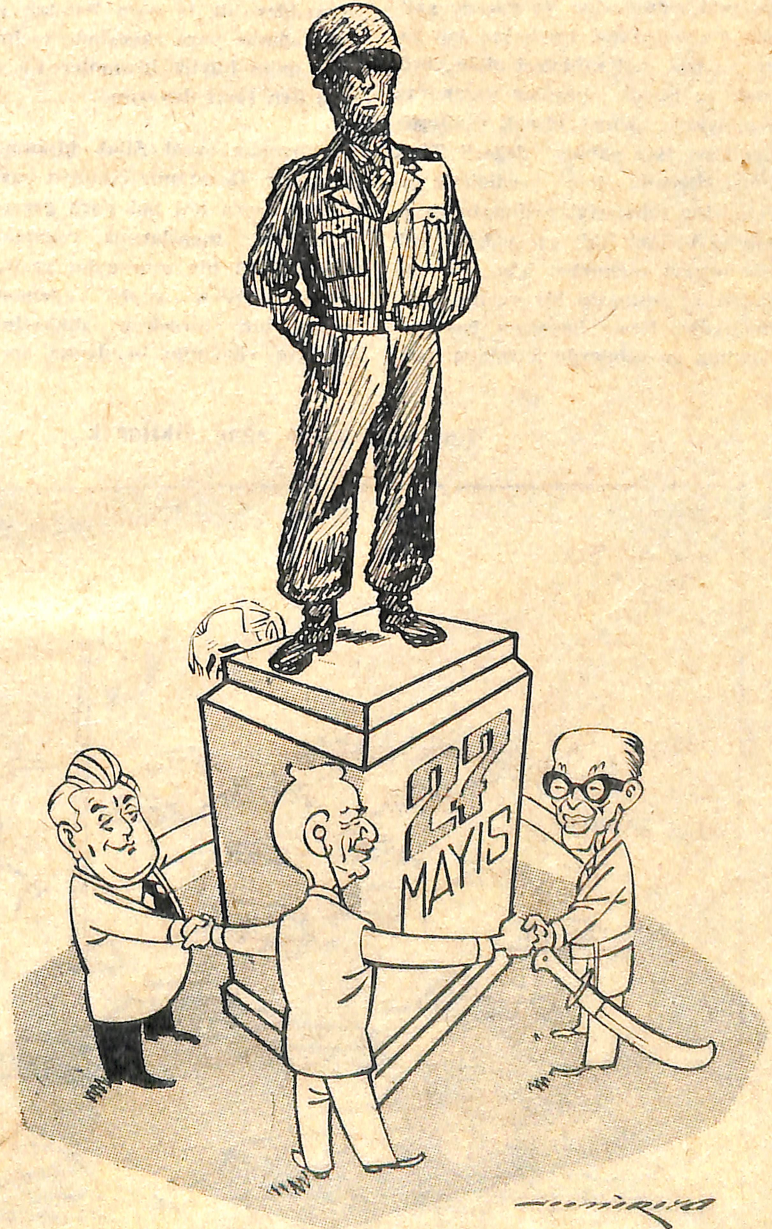
Bu sabah, Dolmabahçe - Fındıklı yolundan geçiyordum: Asfalt, tıpkı Mecidiyeköyü - Büyükdere asfaltı gibi, tıpkı Eminönü asfaltı gibi, tıpkı Sporsarayı asfaltı gibi yer yer çatlamış, yer yer parçalanmış, yer yer çukurlaşmış, tümsekleşmişti... Ama, bu üç, dört yıllık asfaltların üstünde Nusretiye'ler, Yeni Cami'ler, bütün saltanatiyle üç, dört asrın gerisinden bakıyordular!

Daha köylerimizde nasıl bir eğitim ve öğretim sistemi güdeceğimiz belli değil... Daha liseler programları düzenlenemedi... Daha?.. Durunuz, durunuz, işi birdenbire ekmekçi fırınına ve çöp tenekesine kadar düşüreyim: Daha bir ekmeğin kaç gram olacağına, kaç kuruşa satılacağına karar verilmiş değildir ve hâlâ, hâlâ, hâlâ İstanbul'un çöpleri, gelip giden yabancı firmalarla halledilmez bir konuşma konusudur.

Bütün bunlardan nasıl mı kurtulacağız?.. Ne gün mü kurtulacağız?.. «Bilmiyoruz» dediğimiz gün!

Yusuf Ziya ORTAÇ

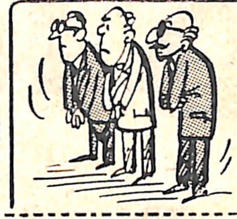
Dört parti 27 Mayıs çevresinde birleşti.

Saadet zinciri!

AFİTAB GAZETESİ

YAZAN = ADNAN VELİ

YENİ kurulacak olan Âfitab gazetesinin sahibi Abdürrahim Pekcivelek, idarehanedeki odasına, yeni tâyin ettiği yazı işleri müdürünü, sekreterleri, spor, magazin ve istihbarat şeflerini çağırmış, onlara gerekli talimatı vermiye hazırlanmıştı. Masanın üzerinde bir kahve fincanı, bir çok mektuplar, duruyordu. Abdürrahim beyin elinde de, üzerine küçük notlar yazılı küçük bir kâğıt vardı. Patron, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra konuşmıya başladı:

— Sayın argadaşlarım,

Basın denilen şu mubarek guvvetin tesirlerinin böyük ve gayetle derin olmasından nâşi, biz bir haftaya gader melmekette basın vazifesine başlamıya garar vermiş bulunuyoruz. Basın deyince ilk siftah aklımıza gazatalar gelmekte olup gazatacılık zenaatlerin en iyisi olmakla, mal sahiplerine de gazanç getiren bir husustur. Bu bakımdan gazatacılarla mal sahipleri elele yörümek ve böyük paralar gazanarak melmekete hizmet etmek vazifesindedirler. Her zabah değerli Türk müşterilerinin eline verdiğimiz gazata, bu müşteriyi aydınlatmak olup en birinci fikir ve yüksek kültür organı melmeket için pek istifadeli ve münasip bir vazife arzitmektedir. Neşir hayatına başlıyacağımız şu günlerde gazataya nasıl bir millî vazife görevi düştüğünü argadaşlarıma anlatmıya hiç bir hacet duymamaktayım. Hepiniz bu mesleğin inceliklerini bilip fevkalâde gazatacı olmuş ve gıdemleriniz de eskimiş bir argadaşlar olup sizin sayenizde her bir işin düzeleceğine tam bir vicdani ganaatım vardır.

Yazı işleri müdürüne döndü:

— Öyle değel mi Cavit bey gardaşım?..

— Tamamen öyle beyefendi.

— Fikirlerimin ne gader yüksek olduğunu bilmekle beraber, sizin de bu fikirleri gabul itmeniz benim içime böyük bir rahatlık ve ferahlık virmektedir. Adeta müsül içmiş gibi oluyorum. Şincik aşşağıda makina dairesinde gamyonlar dolusu kâhat gelmiştir. Bu kâhatı melmeketin hizmetine virmek ve mugaddes bir iş olup bundan gazanacağımız para sayesinde melmekete daha büyük hizmetler ifa etmek ilen şeref duyarım.

Gadromuz evvel Allah bitamam olmuştur. Gazatamız çıkmıya başladıktan sonra bol bol para gazanıp sizlere de maaşlarınızı rahatçana virerek, eyi bir muragabe vazifesi yapacağımızdan şüphe edemem.. Yalnız bir meseleye dikkatinizi çekmiye vicdanım bendenizi zorlamaktadır. Bugün için gazatacılık, aslında bir melmeket hizmeti olup vatandaşları hakka ve hagigata doğru yörütmek görevinde olup, aynı zamanda önemli bir ticaret yolu haline gelmekle çok iyi etmiştir. Bugün gazata işleri eyi para getiren bir ticaret işi olup bu ticarette de muvaffak olmak şarttır. Bunun için cıbılah gadın resmi, pehlivan güreşinin romanı, din dersleri virmek kâfi gelmeyip aynı zamanda piyango suretiyle de bu gazancın yolunu bulmak ilâzımdır. Bu hususlar ne gader kazanç getirirse de spor sayfasında Metin'le Can'dan da daimi roportaşlar yaparak eyi para gazanmanın yollarını, akıllı gazata sahipleri kevşetmişlerdir. Emme bunlara nazaran ve bunlardan başka olarak, zatımın aklına gelmiş olan çok parlak bir fikir ve düşünce mevcut olup bu sayede bendeniz milyoner olabileceğimi gayet eyi anlamaktayım. Babıâli denilen yokuşta, zengin olmuş, çarığını bilem bağlıyamıyan böyük patronlar mevcut olurken, Eğridir'in en böyük ticaret erbabından olup bütün hayatı melmekete hizmet iderekten geçmiş olan benim gibi çok önemli bir Abdürrahim Pekcivelek'in basın şuuru dahilinde para gazanamaması gayrı kabili mümkün olup yüzde yüz garantidir. Öyle değel mi Cavit bey gardaşım?..

— Elbette beyefendi. Temamen haklısınız.

— Gazatacılık böğün için böyük bir ticaret meselesi olunca, bunun üzerinde ehemmiyetle durarak okuyucuya önemli hizmetler yapmak mecburiyetindeyiz. Gazatacılık artık bir fikir işi olmaktan çıkarak eyi kâr getiren bir iş olduktan sonra biz de yeni bir piyango usulü ilen melmekete pekâlâ hizmet idebiliriz.

— Tabii efendim, ederiz.

— Benim düşündüğüm piyango işi çok önemli olup bu piyango başka piyangolara benzemeyip çok böyük bir ticaret getireceğine şimdiden yüzde yüz kalıbımı basabilirim. Hem de biz bu piyango işini gazatada ilân ettiğimiz zaman, yüzbin, ikiyüz bin gibi güççük rakamlarla uğraşmak yerine iki milyon, üç milyon baskı yapmak hiç bir asla zor olmıyacağı gibi, para gazanmanın da ayıp bir tarafı mevcut olamaz.

Yazı işleri müdürü milyon sözünü duyunca biraz şaşırdı:

— Anlıyamadım efendim, kaç milyon dediniz?..

— İki milyon, üç milyon, hatta beş milyon gazata basarız..

— Beyefendi siz milyonu oyuncak sanıyorsunuz galiba?..

— Yoooo, öyle dime Cavit bey gardaşım... Bu piyango, senin bildiğin piyangolardan değel... Bunu bir defa biz gazatada ilân ettiğimiz zaman, tütüncü dükkânlarının önünde adam adamı çiğniyecek, gavgalar çıkacak ve yüzde yüz trafik dıkanacaktır.

— Peki ama, biz ikramiye olarak ne vereceğiz beyefendi?.. Sizin bu dediğiniz için bir apartmanın tamamını versek bile gene milyon satamayız.

— Satarız.

— Nasıl satarız efendim?.. İkramiye olarak ne vereceğiz?..

— İkramiye olarak mı?.. Gadın virecez...

— Anlıyamadım efendim?..

— Gadın gadın... Resmi garı virecez...

— Canlı kadın mı?..

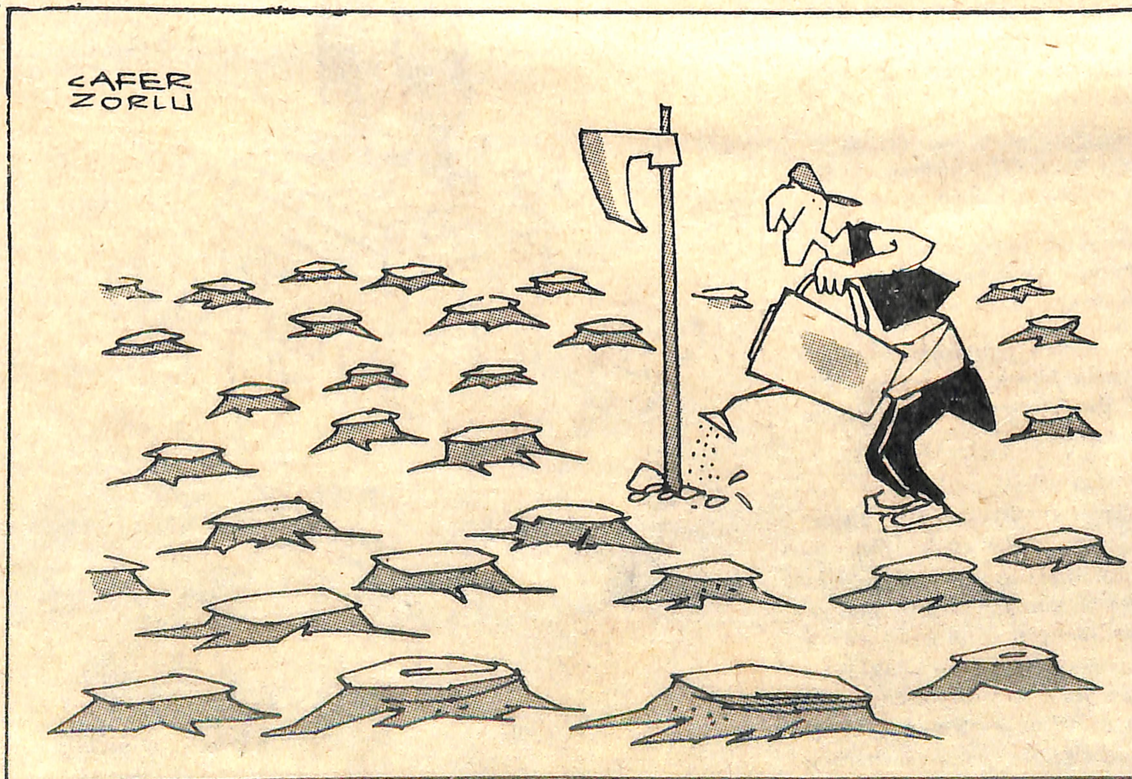
— Evet... Atmış goponu biriktirenler arasında gur'a çekilerek 100 okuyucumuza İstanbulumuzun en birinci gadınlarından yüz denesini ikramiye olarak virecez...

— Affedersiniz, büsbütün mü vereceğiz?.. Yani evlendirecek miyiz?..

— Yok canım... Bir günlüğüne kiralık virecez... Bu işin masarifi de pek yok... Yüz gadına 100 er lira yevmiye virincek, on bin gayme ilen bu iş tamamlanır gardaşım...

Odada bulunanların hepsi şaşırmıştı. Onların bu halini gören patron gülümsedi:

Boş topraklara ağaç dikilecek... (Gazeteler)

YAZISIZ!

— Ne o?.. dedi. Niye durdunuz...

— Efendim, kusura bakmayın ama biraz ayıp bir iş gibi geliyor bize...

— Yoooo argadaşım, ticaretin ayıbı olmaz. Ticarette her şey selbestir.

— Beyefendi bu ticaret değil, âdeta bilmem nelik..

— Olsun, ayıp yok bu işte.. Bir işin ucunda para oldumuydu o işin ayıbı da olamaz.

Gazetecilerin hepsi şaşırmıştı.. Kimse bir şey söyliyemiyordu. Patron devam etti:

— İlânlarına goyarız... Altmış dene gopon biriktirene bir adet gayet gözel bayan virilecektir diriz. Çekilişe gatılmak için böğünden itibaren siz de bir Âfitap gazetesi alınız diyerekten ratyoya bir de ilân viririz. Ağnaşıldı mı?.. Birinci sayfaya garıların resmini de goyarız. Adlarını da yazarız. Böylelik ilen basın vazifemizi yaparız gardaşım..

Hepsi şaşırmıştı. Kimse bir şey söyliyemiyordu. Patron devam etti:

— Ondan sonracığıma da makina dairesine gumandayı viririz:

— Oğlum makinacı... Bu gazatadan üç milyon bas... Melmeket hizmetine acele gönder diriz.. Haydi bakalım beyler... Herkes iş başına...

Odadan birer birer çıkmıya başladılar. Paltosunu alan idarehaneyi terkediyordu. Patron da parlak fikirlerinin teferruatını düşünmiye koyuldu...

Adnan VELİ

#

Yer minderi!

Son zamanlarda gazeteciler Devlet Vekili Nihad Su'ya çok takılıyorlar. O da artık şaka kaldırmayı öğrendi... Öğrenemiyen tek kimse Ekrem Alican... Hiç istidat yok Alican'da şakaya...

Bir arkadaş yayıyor:

«— Nihad Su, yer minderi yaptırmış!...»

«— Niye?» diye soruyorlar.

«— Koltuktan yuvarlanmamak için...»

Bunu yüz kere aynı şevkle anlatıyor... Yalnız, yer minderi fena değil, öbür bakanlara da tavsiye ederiz... Ne oluyorsa, ayaklarının yerden kesilmesinden oluyor...

Pek oz kula nasip

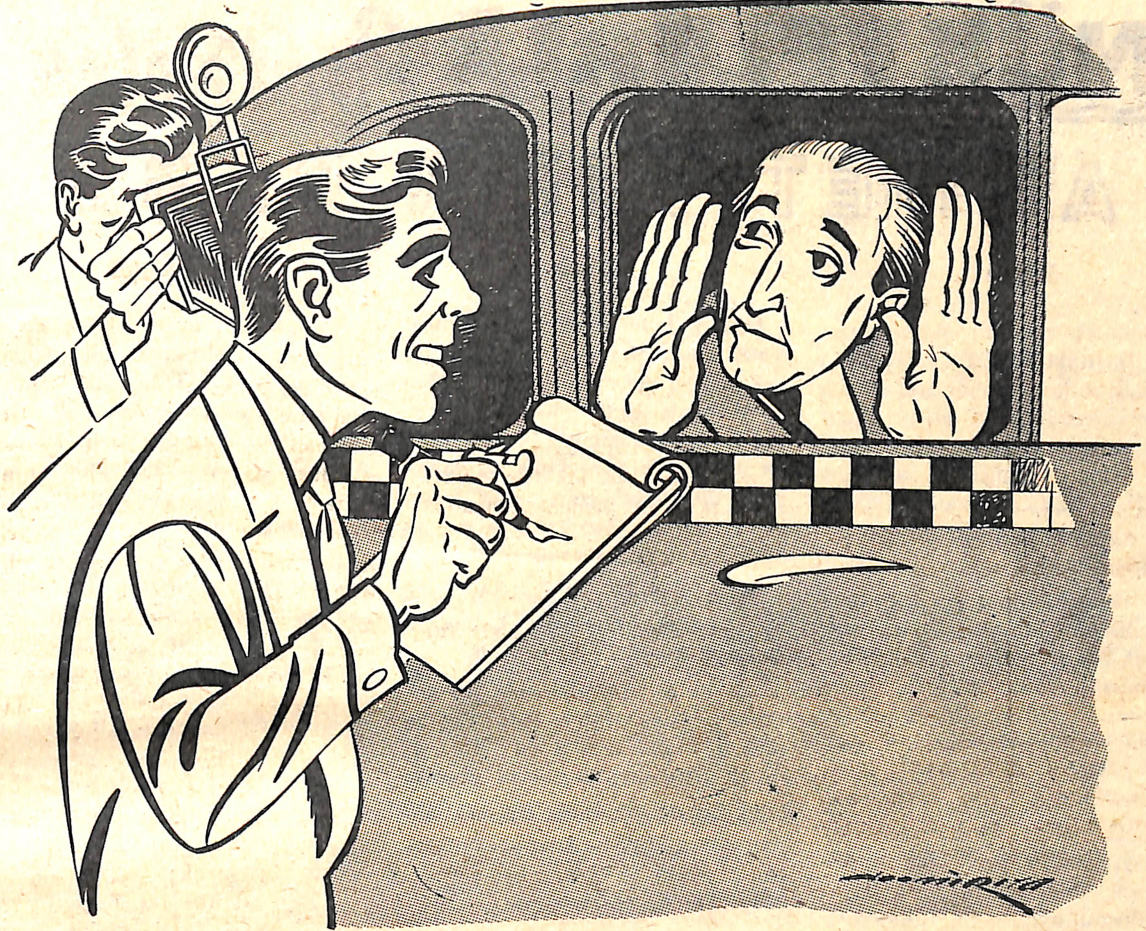
Sâkıt aileleri, İnönü için:

«Allah onu başımızdan eksik etmesin» demeğe başladılar.

O taraf, 1940 - 42 arasında böyle konuşurdu... Sonra ağız değiştirdi... İsmet Paşaya, «İhsan eyledikleri» renkli isimler, saymakla bitmez, istemem de saymak!...

Hasımlarına:

«Allah onu bizim başımızdan eksik etmesin» dedirtmek pek az kula nasip... Pek az kula!...

— İşitmiyoruuuum...
— Ooo, tebrik ederiz beyefendi, bu ne İnönü sevgisi!

Hayuan kredi !

Şu son zamanlarda tevkif edilen Saltkaya var ya, onun çok hoş bir hikâyesini anlatıyorlar...

Bir zamanlar bir vekille geziye çıkmış: Dilek ve dert dinlemeğe. Nüfuzsuzlar, nüfuzlular, beyler, ağalar toplanmış. Vekil sormuş:

«— Ne istersiniz?...» diye.

Bıyıkları penslerle tutturulmuşcasına kıvrık bir ağa kalkmış, harfleri lezzetle çatlata çatlata:

«— Vekil bey...» demiş. «Biz istemez turist kredi... Biz ister hayuan kredi... Burası hayuan memleketi... Nah işte Belediye reisi!...»

Herkes, Belediye Reisi dahil, irkilmiş... Sâfiyetle devam etmiş bıyıkları penslerle tutturulmuşcasına kıvrık ağa:

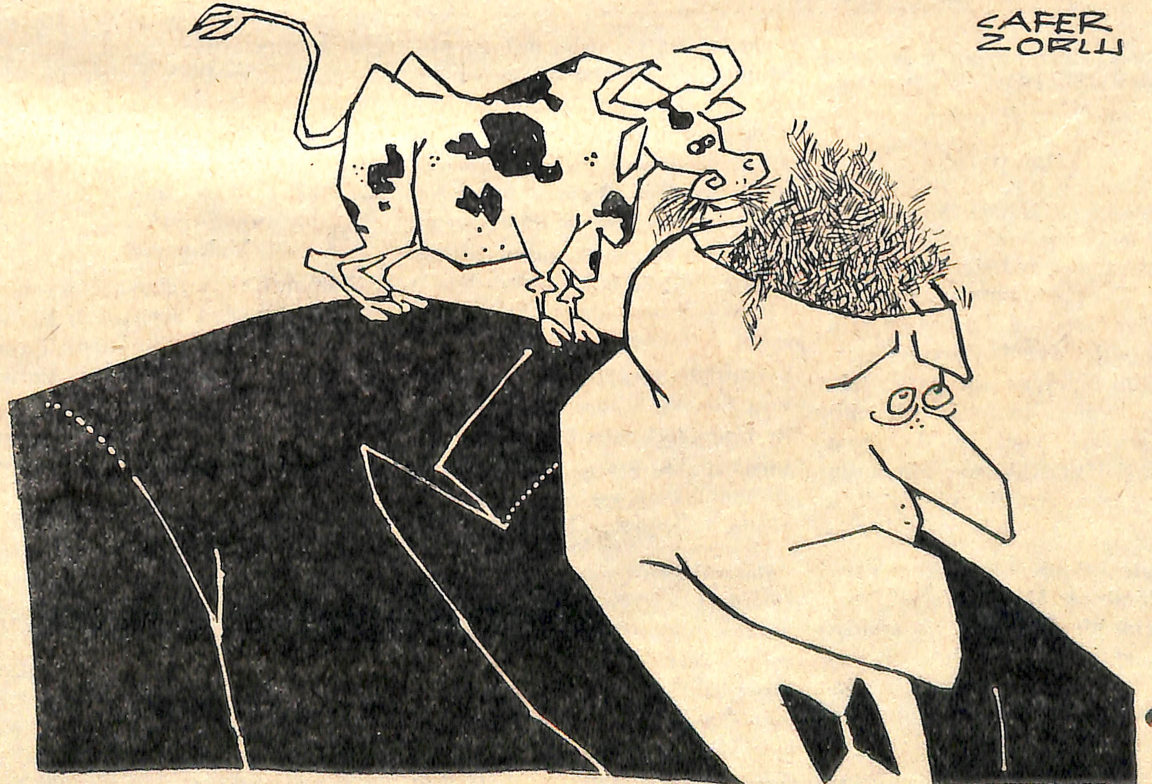
«— İstersen ona sor!...»

Kolaylık!

Gürültü patırtı arasında Nihad Su, Meclisi terketmek istemiyordu. Sebebini sordular:

«— Burada daha kolay tevkif ederler, edeceklerse?.. diye cevap verdi.

Tevkif edeceklere kolaylık göstermeyi düşünmek... İlâhi Su bey!..

Samanlık!

NÜKTELERLE Portreler

AHMET VEFİK PAŞA

Hışırtı...

İkinci Abdülhamit, saltanatının ilk yıllarında henüz hafiyelerin tesiri altında kalmadığından, gayet serbest hareket eder, nazırlariyle, devlet adamlarıyla yemek yer, onlarla konuşarak vakit geçirirdi. Sarayda yemeğe alakoyduğu yakınlarını gece misafir ettiği de olurdu.

Bir akşam Ahmet Vefik Paşaya da sarayda kalmasını rica etti. Başvekil pek memnun oldu. Fakat sabaha kadar gözüne uyku girmemişti. Ertesi gün Bâbıâliye dönünce mühürdarına dert yandı:

— Ne tuhaf yatak. Her şey ipek. Çarşaflar ipek, yastıklar ipek, yorganlar ipek. Ne tarafa dönsem, bir hışırtıdır gidiyor. Vücudumu oynatsam, fuuş, diye bir ses. Az kalsın deli olacaktım.

Her nasılsa bu sözler padişahın kulağına gider. Bir hafta geçmez, Vefik Paşaya tekrar sarayda kalmasını emreder. Paşa da:

— Emret padişahım kalayım, der, yalnız müsaade edersenîz eve kadar bir gidip gelmem icabediyor.

Acele ile saraydan çıkan Paşanın bir müddet sonra arabasına evdeki yatağını, yorganını doldurduğunu, terlikleri ayağında, gecelik entarisini giymiş geldiğini görürler.

Başvekil Paşa, kapıcılara emreder:

— Beni yatak odasına götürün bakalım...

Padişah durumu görür ve haftalarca güler. Saraya gelen bütün misafirlere de anlatır.

Artan para!

Paşa, Devai Nazırı iken kendisine büyük memurlardan birinin borçlarını vermediğinden şikâyet edildi. Borçlu memuru dairesine çağırtıp borcunu ödemesi için bir müddet verdi. Borcun ödenmediğini öğrenince de nazırı tekrar makamına getirtti. Alacaklı da hazırdı. Kapıcının kulağına bir şeyler fısıldayıp gönderen Nâzır, borçluyu bir müddet lâfa tuttu.

Kapıcı, elinde bir miktar para ile dönünce Ahmet Vefik Paşa, paranın bir kısmını alacaklıya verdi, geri kalanı da borçluya uzattı. Borçlu memur şaşkın gözlerle kendisine bakakalınca da açıkladı:

— Tereddüt etmeyin. Verdiğim para pazarda sattırdığım atınızdan artan paradır.

Hayatı

1822 de İstanbul'da doğan Ahmet Vefik Paşa, Mutlakiyet ve Meşrutiyet devirlerinin devlet adamlarından ilk Osmanlı Meclisi Mebusanı İstanbul mebuslarındandır. Bir ara Meclis Reisliği ve Başvekillik de yapan paşa, dil bilgini, edip, sanat dostu, Türk tiyatrosu kurucularından ve Molyer mütercimlerindendir.

Babası Tersane ve Serasker kapısı tercümanlıklarında bulunmuş Mehmet Ruhiddin Efendi idi.

1831 de Mühendishanenin ilk kısmına verilmiş, 1834 te babasıyla Paris'e giderek orada 3 yıl tahsil etmiştir. Dönüşte, henüz 14 yaşında iken Babıâli Tercüme Odasına alınan Ahmet Vefik, daha sonra Tahran ve Paris Elçiliklerinde ve Devai Nâzırlığında bulunmuştur.

Ahmet Vefik Paşa, daha sonra da

muhtelif devlet hizmetlerinde bulunmuş, 1878 de Hamdi Paşanın yerine Başvekil tâyin olunmuştur. Başvekilliği üç ayını tamamlamadan bir iftira yüzünden Bursa'ya Vali olarak sürülmüş, dört yıl süren Bursa Valiliği sırasında şehrin imarı ve güzelleşmesinde büyük hizmetleri olmuştur. 1882 de ikinci olarak Başvekâlete getirilen Ahmet Vefik Paşa kendi defterinde kötüler hanesine kaydettiği Şeyhülislâm Üryanizade Esat Efendiyi kabineden çıkarıp iyiler hanesine kaydettiği Bursalı Rıza Efendiyi getirmek istediği için İkinci Abdülhamit tarafından azledilmiştir.

Başvekillikten azlini takiben Kayalardaki köşküne çekilip yedi yıl burada münzevî bir hayat yaşamış, yetmiş yaşında 1891 yılında ölmüştür. Köşke yakın bir mezarlığa gömülen Ahmet Vefik Paşa'nın mezar taşında «Eazimi ülemayi islâmiyeden efahimi vüzerayi saltanati saniyeden Ahmet Vefik Paşanın kabridir. Elfatiha.» yazılıdır.

İki gözünü

Zaptiye Nâzırı Hafız Paşa, bir gün Babıâliye bir tezkere göndererek Tatavlada -Şimdi Kurtuluş- toplanan bir çok Rumun isyan alâmeti gösterdiklerini bildirmiş ve Taşkışladan gönderilecek askerlerin duruma hâkim olmasını istemişti.

Tezkereyi alan Vefik Paşa, derhal arabasına binerek Tatavlaya gitmiş, orada esnaf çırağı bir kaç yüz gencin bağırıp çağırdığını görünce, fena halde öfkelenerek elinde bastonu ile kalabalığa doğru yürüyünce hepsi çil yavrusu gibi dağılmıştı.

Ahmet Vefik Paşa doğruca Yıldız'a giderek Zaptiye Nâzırını çağırtmış, odaya girince üstüne doğru yürüyerek:

— Ben adamın iki gözünü oyarım, demişti. Seni miskin herif seni... Taburlarla asker sevkedeceğine kendin gidip bir baksaydın ya. Devletin başına gaile mi açacaksın?

Yürü ya...

Ahmet Vefik Paşa, Bursa valisi iken sokakları genişletmek istiyordu. Bunun için arabasını çıkmaz sokaklara sokturur, araba durunca da:

— Vali Paşanın arabasına hiç durmak olur mu?

Diyerek buldurduğu amelelerle karşısına gelen duvarı yıktırırdı. O tarihte «Yürüyen Dede» adlı bir türbenin de yıkılması gerekiyordu. Ahmet Vefik Paşa, günün birinde etrafında ulemadan ve eşraftan bir kaç kişiyle türbenin yanına gitti:

— Yürü ya Dede... diye üç kere seslendi. Sonra da:

— Dede Hazretleri elbette yürümüş, gitmiştir. Ayak altında kalacak değil ya... deyip türbenin yıkılmasını emretti.

Yakışmaz!

Zamanın ileri gelenlerinden çoğu ile dost olan Şeyh Fazlı Efendi, bir gün Mütercim Rüştü Paşa ile sohbet ederken Ahmet Vefik Paşadan söz açarak:

— Paşa, hakikaten muhterem bir adamdır. Bunca zaman Pariste oturduğu halde gayri meşru hiç bir münasebette bulunmamış diye öğdü.

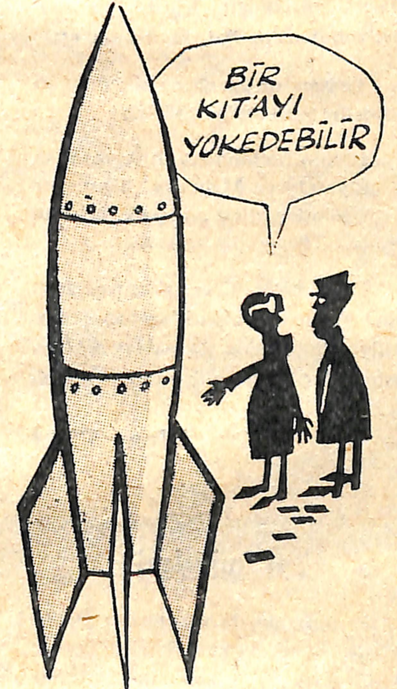
Rüştü Paşa bu söz üzerine:

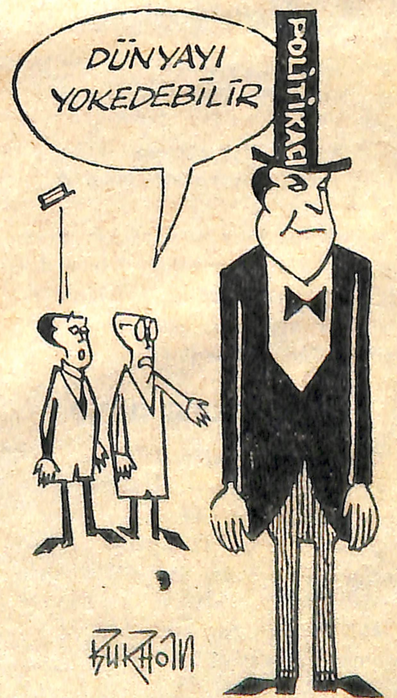
— Öyle ise Efendide şehvet yoktur, diye cevap verdi.

Ahmet Vefik Paşaya bir gün Rüştü Paşanın sözünü naklettiler Paşa öfkelendi:

— Bende, dedi, şehvet yok değildir. Gerekirse Rüştü Paşanın anasını da bellerim. Fakat nefsimizle uğraşmak bize yakışmaz.

YAZISIZ!

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

22 Şubat ve sonrası

Ay, zaten tehlikeliydi. Yıldızların ilminde —okuyanlara göre— bilmem hangi «astral» etkiden, yeryüzünde nehirler taşarmış, yanar dağlar tütermiş, muhalefetler coşarmış, iktidarlar düşermiş, saymakla bitmez kalıpları parçalıyan şeyleri... Şimdi şükür, o «astral» tesirlerin azaldığı, (tamamen yok olmadığı ha!..) Mart ayındayız...

Ankara'da değişen... Evvelâ Meclisten başlıyalım... Meclise devam eden milletvekili sayısı elliden yüz elliye atladı... 100 sayı fark!... Bir iki «astral» tesir daha, 600 kişi kalplerimizdeki iftihar listesine geçecek, devamlılıktan!...

Bütçe bir sessizlik içinde geçiyor, bir sessizlik içinde... Parti sözcülerinden başka, herkesin ağzı kilit... Ne «kırpalım» diyorlar, «ne yontalım» diyorlar... Hattâ biri «ay!...» dedi, «fırsattan istifade, şu seneler senesi çıkmayan teşkilât kanunları var ya, onlar şu arada sokulup çıksa, beş dakka içinde çıkar...» (Fikri, ilgilenenlere hatırlatayım!...) Kararlar, kanunlar «ekspres» geçiyor çünkü şu arada...

Adalet Partisi milletvekilleri kadar, fenerle arasanız, munis kişiler bulamazsınız dünyada...

Ne tabiî senatör olarak, ne olağan üstü dinleyici olarak, «asker» görünmüyor ortalarda...

Liderler keyifli. Alican hepsinden keyifli... Belki gürültüsüz bir akraba (Harp Okulu kumandanı Talât Aydemir akrabasıydı), şimdilik gürültüsüzleşti diye... Bir de tarihî akşamda (tarihî olmıyan akşam kaldı mı), nasihat etme, uyarma rolü kendine düştü diye...

Topluma gelince, gevşemeler içinde, dünyayı çok sağlam sanma öforisi içinde yayılmış...

Ben de inanabilsem dünyanın sağlamlığına, ah inanabilsem!...

Kayseri falan unutulmuş... Nerdeyse, «Ha, öyle bir şehir vardı, Anadolu'nun ortasında, Selçuk kümbetleriyle süslenmiş.» gibi lâkırdılar edilecek...

Sinemalarda da yenilik var... Haberlerde, Beşiktaş - Fenerbahçe maçı kadar değilse bile, İnönü göründüğünde, yedisinden yetmişine kadar herkes alkışlıyor... İnsan ister istemez, İnönü'nün ömrünü düşünüyor... Yarım asırı en olmıyacak, en olağanüstü, en yüklü olaylarla dolu bir ömür... Daha da kimbilir neler katılacak bu ömre...

Şimdilik güle güle, heyecan dolu günler... Biraz başımızı dinlemeğe ihtiyacımız var... Yok dünyada ömrü bu kadar «zengin geçmiş insan!»

Opera!

Bunlar üç kişiydiler... Ayhan, Leylâ, Ferhan... Üç soprano...

Ayhan, senelerce, daha «heyecanlı» yollara saptı. Tekrar operaya döndüğünde çok şeyler kaybetmişti, artist olarak!...

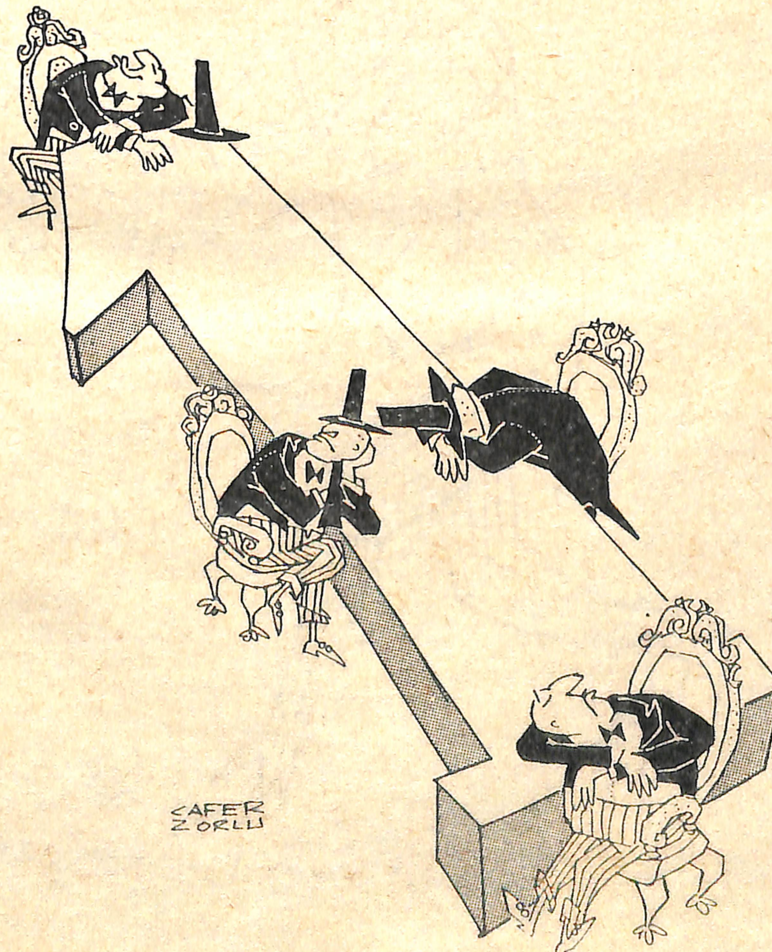
Leylâ yoluna devam ediyor. Yolu harice düşüyor, dahile düşüyor.. İtalya'da, Amerika'da konserler veriyor... Süksesinin yankısı, dağdan dağa çarpan ses gibi, onla çarpılıyor, yirmiyle çarpılıyor, otuzla çarpılıyor biz ulaşıncaya kadar... Sesi, bir derecik, damla damla akan, amma o dereciği iyi idare ederek nice tarlaları suluyor Leylâ... Asıl süksesinin sebebi, azminde, çalışkanlığında, propagandasını yapmasını bilmesinde, basını tutmasında... Sahnede de artist olarak zeki bir oyunu var, hareketleri hesaplı ve zarif... Fiziğinin «satışı», fiziğinin özüne üstün...

En zenginleri, «Allah vergisi» bakımından, Ferhan Onat... Uzun zaman kendisinde «Allahın vergisine» denk bir başarı sağlıyamadı... Gürül gürül bir sesi vardı halbuki, tabiatın bir kuvveti halinde... Görünüşüne yeter derecede değer vermiyordu: Toplucaydı... Sanatının politikasını yapmıyordu... Politikasını gene yapmıyor... Fakat zayıfladı, güzelleşti, hayat ona birşeyler kattı, ve geçen gün Devlet Operasında «Lucia» da, «kendini bulmuşluğun» zevkini hem tattı hem tattırdı...

Yalnız... etrafındakiler, hele beyler, onu uzaktan izliyecek durumda değildiler. Genç tenorun «tırmıklı» sesi bir hayli kulak tırmaladı... Niye o kadar tırmıklıydı sahi?...

Yenilik: Prömyerde tek bir vekil yoktu. Tek bir Millî Birlik üyesi yoktu... Artık opera, şükür sadece sanatseverlere kalmıştı... Ne yapayım, «makamın» sırf «makam» diye, 40 ına kadar ayak basmadığı sanat fuayelerine girmesini yadırgıyorum... Gazeteciler bile azdı o gece... Onlar daha çalkantılı konularla meşguldüler. İşin güzel tarafı, bütün çalkantılara rağmen, hayat herşeye hâkim... Ne tank, ne top ne tüfek, güzel bir müziğe susamışlığı, güzel bir sesi özleyişi bastıramıyor... Hayatın güzel tarafı bu zaten...

Partiler, memleket dâvalarında birleşecek. (Gazeteler)

YAZISIZ!

Çalışanlar çalışmayanlar

Şehrin içinde dolaşırken geniiş pencereli, ışıklı yapılar yamacıma dikiliyor. «Ah ne güzel apartman, kimbilir kirası ne kadar yüksektir» diye düşünürken, içinde çalışma masaları, yazı makinaları, vantilâtörler görüyorum... Amerikalıların bilmem hangi teşkilâtının çalışma yeri, veya sefaretlerinin şanselrisinin bir kolu (birkaç ayrı binada çalışıyor sefaret) olduğunu anlıyorum... Pencereler bile içerdekileri güneş rahatsız etmesin diye tatlı mavi camdan... Bir de acı acı, yabancı memleketlerde olsun, burada olsun bizim çalış ma yerlerimizi gözümün önüne getiriyorum.

Cahil anne, çocuğun önüne «anlamak çocuktur» diye çatlak fincanı, veya sırı dökülmüş çanağı sürer... Çocuğun izzeti nefsi kırılır ve ömrü boyunca tamir olmaz ondan sonra... Bizde de memuriyette öyledir...

Belçikada, saray gibi bir sefaretimiz vardır meselâ... Restore edilmesi için hükûmet dünyanın parasını dökmüştür... Bina ekseriyetle, tek ve egoist bir sefire hasredilir... Çatı katında, bizi dışarda temsil etmeğe gönderilmiş değerli memurlar, birbirlerinin üzerine «yığılmış» çalışır, sefir tınmaz... Bir zamanlar Varşova sefaretinde, gene elçinin ikâmetgâhı, ufak bir saraydı, sefaret memurlariyse sarayın arkasındaki uşaklar için yapılmış bölmenin dar odalarında yazılanın çizilenin üstüne üstüne eğilirlerdi... Aman Yarabbi ne kadar dardı, karanlıktı, zindan olarak pek elverişliydi bu yer!...

Dışarda hemen hemen, her yerde bu durumda çalışır bizim memurlar... Nasıl katlanırlar, nasıl başlarındakiler razı olur, anlamadım gitti...

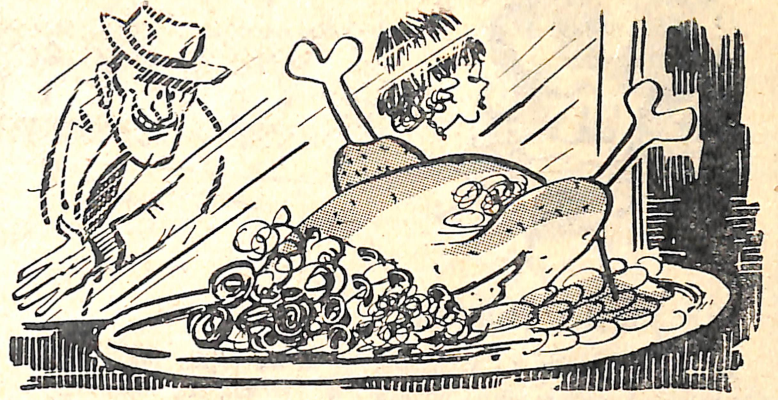
Ankara'ya gelince... Bir sürü gösterişli yapı görürsünüz, bankaydı, vekâletti, vezaretti, şirketti, umum müdürlüktü...

«Çalışmıyan» kodamanın odası, gösterişlidir de, ışıklıdır da, koltukludur da, halılıdır da, geniştir de, zevksizdir deee... Çalışanlara gelince, engizisyon masalarına benziyen ve 10 santimetre arayla dar odalara tıkıştırılmış bürolarda gün boyunca ten soldurur, sırt kavisleştirirler.. Bu bir semboldür, memlekette «çalışmıyana» itibarın sembolü... Çalışana da değer vermemenin sembolü... Şuur altı, idarecileri böyle hareket ettirir...

Şaştığım, kimsenin ses çıkarmamasıdır... Gözümün önünde anıtsal masaların ardında kurulmuş «değersizlikler» geliyor da büsbütün görüyorum...

DOKANIR!

RIFAT ILGAZ

NURİ'ye rastladım Adliye kahvesinde... Aylardır görüşememiştik:

«Nasılsın Nuriciğim?» dedim, «İyi misin?

Afyonu patlamamış tiryaki tersliğiyle:

«Nasıl olacağım...» dedi, «Eh işte.. İyi diyelim de, iyi olalım!»

«Çoluk çocuk?»

«Çocukları anneme bıraktım. Ya çoluk, diyeceksin değil mi?... Haaa.. Ne derler ona?... Dul, değil mi?.. Dulum şimdi...»

«Dul musun?»

«Boşandık demek daha doğru... Yani ayrıldık...»

«Vah... Vah... Çocuk vardı ortada... Biraz olgunluk... Biraz sabır...»

«Mecbur kaldım dostum, mecbur kaldım!»

«Adamakıllı işi azıttı ha! Yahu!... Hiç de öyle kadına benzemiyordu. Vah!... vah!...»

«Nasıl kadına?... Anlıyamadım!»

«Yani şununla bununla düşüp kalkacak kadına!»

«Sana öyle bir şey diyen mi oldu?»

«Yoook...»

Yüzüme hâlâ ters ters bakıyordu.

«Suç sende demek... Kırk azmanı kesildin son günlerde ha? Karıyı canından bezdirdin!»

«Ne diyorsun sen yahu! O, beni bezdirdi canımdan. Anamdan emdiğimi burnumdan getirdi!»

«Anlat yahu!... Merak ettim!»

«Her şeyime karışıyordu. Ağzıma birşey koyamaz olmuştum şerrinden.»

«İçkiye mi başlamıştın son günlerde?»

«Hayır canım, ne içkisi... Onu yeme dokunur... Dur, onun ağziyle diyeyim: Onu yeme dokanır, bunu yeme dokanır! İllâllah dedim artık!»

«Senin sağlığını düşünmesi de mi suç?»

«Suç tabiî!... Suç! Sağlığımı düşünmesi de suç! Çocukluğumun nasıl geçtiğini bilirsin sen, bir mahalleli sayılırız: Siz karşımda dilim dilim yağlı ekmekleri, sucukları, pastırmaları hapır hapır atıştırdıkça, ben yutkunur dururdum. Mektep bitti, Tapu'ya girdim. Kuru fasulyeden kurtaramadım yakamı! Bir yolunu bulup Tapu'dan çıktım Arsa... Emlâk... Alım... Satım... Derken işleri yoluna koyup da tam kendime geleceğim, her istediğimi yiyeceğim sırada bizim hatun işi azıttı büsbütün: «Onu yeme gaz yapar, bunu yeme şişkinlik yapar, kum yapar, çakıl yapar, mideni bozar. karaciğerine dokanır, böbreklerini yorar... Öldüm yahu!»

«Kolayı vardı bunun... Mademki paran var, dışarıda yerdin, olur biterdi!»

«Peki telefon?... Onu ne yapayım?. Ondan nasıl kurtulayım?... Saat iki, değil mi... Açar telefonu: «Aloo! Selâmi! Yemek yedin tabiî?... Sen ya yedim diyeceksin, ya da yemedim değil mi? Yedim desen de, yemedim desen de yandın, buldun belânı! Açar ağzını, yumar gözünü. Bu zamana kadar aç oturulur mu hiç! Ne kastın var canına! Hadi kendine acımıyorsun, çoluğuna çocuğuna da mı acımıyorsun? Anladım!.. Bundan sonra seni kendi haline bırakmağa hiç gelmiyecek. Saat on iki dedi mi, evde olacaksın, anladın mı? Tam on ikide... Tabiî ona gevezelik fırsatını vermemek için, karıcığım, sen hiç merak etme! Yedim, yemez olur muyum, bu saate kadar yemek kalır mı? diyeceksin, değil mi? Gene yandın! Söyle bakalım, ne yedin? Et, diye başlarsın meselâ... Kendi ağzınla tutuldun demektir! Hayır!... der, atıyorsun. Sen etle başlamazsın yemeğe, ben seni bilmez miyim!»

«Canım sen de çorba içtim der çıkarsın!»

«Dedin mi, buldun belânı! Çorba ha! Gene çorba içtin ha? Seninki mide değil, çöp tenekesi... Ha atlar gibi bir kova su içmişsin, ha bir porsiyon çorba... İstersen içmedim diye yemin et... Hadiii!... der, ben seni bilmez miyim, yalancı!»

«Geç çorbayı canım!»

«İster istemez etten söz açacaksın. Et, yemekle iş bitmez ki... Soracak... Ya haşlama diyeceksin, ya kızartma, ya tas kebabı... Ya da ızgara... Hangisini söylersen söyle, alırsın ağzının payını. Haşlama mı dedin?... Aptal, diye başlar, kaynaya kaynaya posa olmuş, lâpaya dönmüş eti yedin de ne kazandın sanki? Kızartma diyeceksin... Kızartma ha! Hanki sağlam karaciğerine güvendin de karıştırdın o haltı?... İster istemez sözü çevireceksin kızartmaya... Bu sefer büsbütün yandın! Kızartma ha? diye tekrarlar, Cehennemlerde kızar inşallah!... O çürük midenle nasıl hazmedeceksin kızartmayı?... Sabahlara kadar kıvrandığın geceleri unuttun mu? Bundan sonra değil kıvranmak, can çekişsen başımı çevirip bakmam yüzüne, arkamı döner horuuul horul uyurum! Taskebabı der çıkarsın işin içinden, öyle mi? Başlar beni terslemeye... Bu düpe düz bana hakaret değil de nedir? Madem canın taskebabı istiyordu, niçin söylemezsin bana? Hangi pis ahçı elime su dökebilir benim? Maksadın taskebabı yemek değil, bana hakaret etmek! Zehir zıkkım olsun!»

«Yahu geç şu et yemeklerini... Şart mı et yemek?»

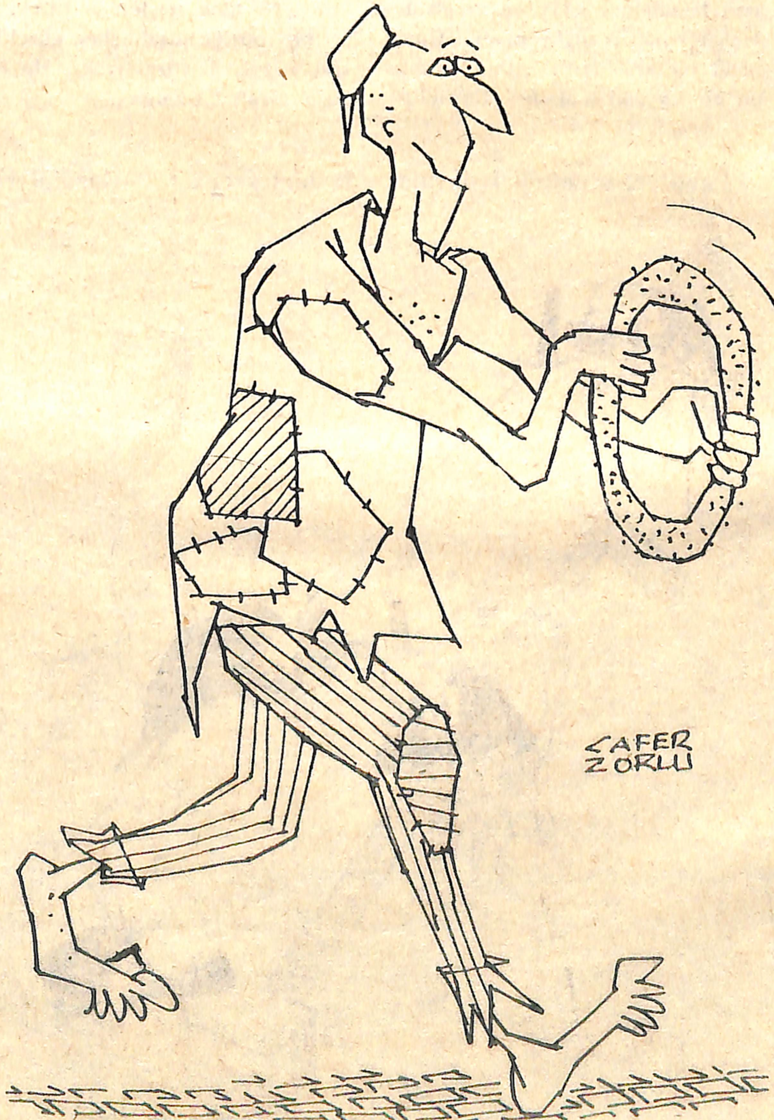
«Gelelim zerzevata! Ne var bu mevsimde?... Ispanak ha! Sıkı ise ıspanaktan başla bakalım. İnşallah böbreklerin çakıl bağlar da kıvrım kıvrım kıvranırsın sabahlara kadar... Lânet herif! Senin garezin kendine değil, hep bana... Beni uyutmamak için değil mi, bu edepsizliğin? Sebzelerden ne var başka? Karnabahar!... Kendine güvenebilirsen, yedim, de bakayım! Cevap hazırdır: İnşallah Hüt dağı gibi şişersin de, balonlar gibi patlarsın!

«Geç pilâva!... Makarnaya!... Böreğe!»

«Ağzını aç da pilâvdan, makarnadan, börekten söz et bakalım! Yedin yedin de domuza döndün! Boynun bir taraftan bir tarafa dönmez oldu. İki basamak çıktın mı hışhıya hışhıya dilin köpek dili gibi sarkıyor bir karış! Bir gün hıh diye tıkanıp kalacaksın merdivenin başında Geberip gideceksin! Hem kalb var dersin, hem pilâva çalarsın kaşığı!»

«Peki Selâmi'ciğim, bıraksaydın lokantada yemek yemeyi de, her gün atlayıp bir arabaya, doğru evde alsaydın soluğu... Ev yemeği başkadır ne kadar olsa...»

«Ne ev yemeği yahu! Karının oturup da yemek pişirdiği mi var? O sinema senin, bu sinema benim... Dili bir karış dışarda. Bugüne kadar saçını süpürge etmişmiş de bundan sonra da mı mutfaklarda ömür tüketecekmiş... Ama böyle açıktan açığa söylese güzel... Zeytin ekmeği, peynir ekmeği önüme sürmekle ne demek istediğini açık açık anlatmıyor mu? Sözde bana acıyor, hep benim sağlığımı düşünüyor! Yutan kim!

Direksiyon!

Bir gün ne yaptım biliyor musun, eve telefon ettim, baktım yok. Çocuklar da okulda. Aldım bir kilo biftek... Mezeciden de patatesli köfteler, midye dolması, bir şişe de şarap... Sonra geçerken bir kilo da muz... Doğru evde aldım soluğu... Taktım fişi. Biftekleri koydum ızgaraya... Bir taraftan çektim, bir taraftan atıştırdım, oooh!...

Ocağa kahveyi sürerken bizim hatun bastırdı. Mutfağın kapısında elini kalçasına dayayıp durdu, burnunu kaldırdı yukarı. Başladı havayı tazı gibi koklamağa:

«Biftek yemişsin sen!» dedi.

«Ne olmuş yedimse?»

Midye kabuklarını gördü:

«Vay, midye dolması da yemişsin!» dedi.

«Yedim!»

«Muz da yemişsin!»

«Muz da yedim!»

Şişeyi de görünce tutamadı kendini:

«Şarap... Şarap da içtin ha?» diye yürüdü üzerime.

«Evet!» dedim, «Şarap da içtim!»

«Şimdi de kahve ha?»

«Hem de çorba tasiyle!»

«Söyle!» dedi, «Açık söyle! Maksadın ne senin?»

«Ölmek!... Anlıyor musun, ölmek istiyorum! Böyle yaşamaktansa öleyim de kurtulayım bari!»

«Sonra?» diye sordum arkadaşa.

«Bunun sonrası mı olur?» dedi, «sonrası can sağlığı, ertesi gün doğru mahkemeye... Ayrıldık işte!» Saatine baktı:

«Kalk!» dedi, «Bire geliyor. Şurada bir lokanta var. Halep işi kebap yapıyor. Ama ne kebap!... Üstüne de Antep işi birer bulgur pilâvı. Bir de kaymaklı ekmek kadayıfı... Çift porsiyon. Ha?... Gider değil mi?...

Ragıp Gümüşpala: «Artık sivri hareketten sakınmak lâzım» dedi.

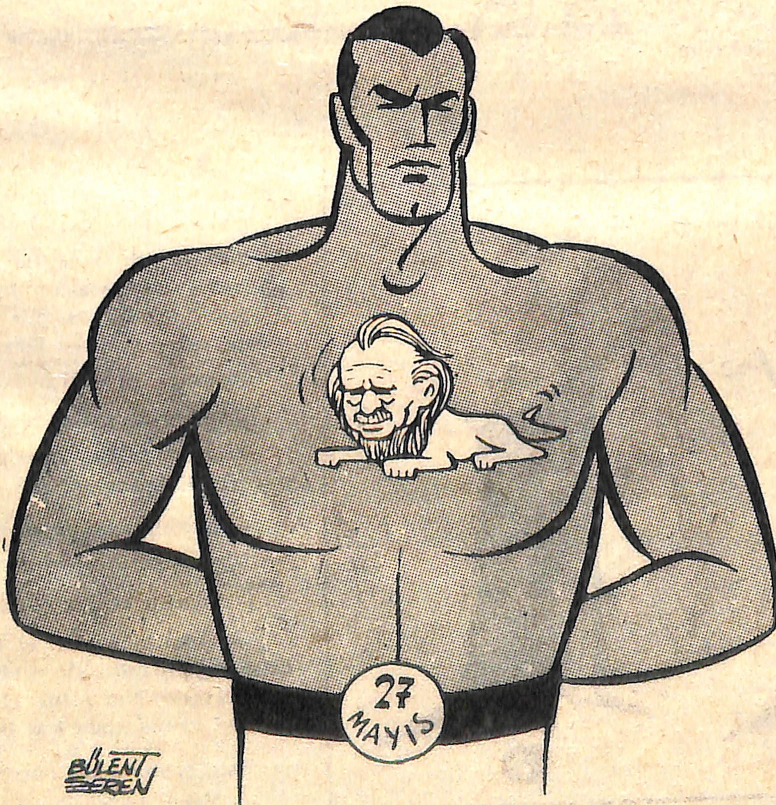
(Gazeteler)

— İşte yeni Gümüşpalanız!..

Mis gibi!... Yayık ayranı da var. Portokal suyu da... Ooooh be!... Ölüp gidecektim az daha!... Anladık, Doğu'da açlık var... Yoktan anlarım ben! Yok işte, ne yapsınlar? Aç oturuyorlar. Onlar yerden göğe kadar haklı aç oturmakta. Biz varlıkta da mı açlık çekeceğiz be?... Haksız mıyım yani?... Haydi dostum, yürü gidelim!»

Rıfat ILGAZ

«Her yiğitin kalbinde bir aslan yatar!»

Bir Nasrettin Hoca hikâyesi:

Senin halin başkaydı !

Hoca Nasrettin'in eşeği gün geçtikçe huysuzlaşırmış. Ya yeminden, ya suyundan! Bir gün kahve önünden geçerken önce ön ayaklarını diremiş... Hoca, dizginlerini çekip, yola getirmeye çalışırken bu sefer de başlamış çifte sallamağa...

Kahve halkı:

«Öyle yapma hocam, böyle yap!» dedikçe, Hoca büsbütün şaşırmış ne yapacağını. Nihayet kendini yerde bulmuş... Eşek de yükünden kurtulunca karşıdaki eşeklerin yanında almış soluğu..

Hocayı yattığı yerden kaldırmışlar:

«Satacağım bu namussuzu!» der dururmuş.

Biri çıkmış: «Hocam!» demiş, «Sen okumuş yazmış adamsın bilirsin! Eğer bu eşek bu huysuzluğu yapıyorsa, hep cahilliğinden... Okutacaksın bu eşeği... Okutacaksın ki adam olsun... Uslansın!»

Hoca içinden bir lâhavle çekerek başını sallamış:

«Hadi oradan sen de... Eşek okur mu hiç?»

«Okuuur... Neden okumasın?.. Ben okuttum Silifke'ye kadı oldu... Her bayram gelir elimi öper!...»

Hoca eşeğinden o kadar bezmiş ki:

«Peki, al götür, mektebe ver de okusun!» demiş.

Aradan yıllar geçmiş. Bir gün eşeğini mektebe veren adamı görünce hoca yapışmış yakasına:

«Ne oldu bizim eşek?»

«Ne olacak, verdim mektebe. Okuttum!»

«Eeee... Okudu mu?»

«Hem de nasıl... Birincilikle bitirdi mektebi!»

«Sonra?...»

«Sonrası... Benim eşek gibi kadı oldu... Koçhisar'a!»

«Yaaa!... Ama bayramlarda gelip elimi öpmüyor!...»

«Bak hele... Benim Silifke Kadısı hâlâ gelip öper elimi!»

«Yazık... Benimki okuduğu halde adam olmadı demek!»

«Hocam! Ben sana bir şey diyeyim mi? Yarından tezi yok... Yola gir! Doğru Koçhisar'a... Utandır şu namussuzu!»

«Olur mu dersin?»

«Neden olmasın!»

Hoca ertesi gün tutmuş Koçhisar'ın yolunu... Gece dememiş, gündüz dememiş gitmiş... Bir akşam girmiş Koçhisar kalesinden içeri... Kadı'yı aramış, bulmuş... Karşısına çıkınca tepeden tırnağa bir süzmüş... Kadı lâf olsun diye:

«Ne o!» demiş. «Tanıyamadın mı?...»

«Allah bilir a... Tanıyamadım doğrusu... Çok değişmişsin!»

«Beni eskiden tanırdın, demek?...»

«Tanımaz olur muyum...»

«Nerden tanırsın hoca?»

Hoca elini sakalına attıktan sonra:

«Bırak şakayı oğlum,» demiş «Maşallah... Maşallah... Seni böyle gördüğüme çok memnun oldum... Okumuş, adam olmuşsun... Oysa benim hiç ümidim yoktu... Allah bilirken senden ne saklıyayım... Maşallah!... Haydi öp elimi bakayım!»

Kadı pişkin adam olduğu için eğilmiş öpmüş hocanın elini... Hoca bayılmış keyiften:

«Allah sana uzun ömürler versin evlâdım!» demiş, «Herif derdi de inanmazdım!»

«Nedir bu inanmadığın hocam?»

«Eşeğin okuyup da kadı olacağına... Nasıl inanırsın evlât? Eşek okusun da kadı olsun... Sonra tutsun benim elimi öpsün!»

Kadı kızmış bu iltifata:

«Hocam!» demiş «Sen sakalından da utanmaz mısın?»

«Tööbe de evlâdım! Neden utanacak mışım?.. İftihar ediyorum seninle. Huysuz bir eşek okusun da gelsin Koçhisar'a kadı olsun!»

«Tuuu!... Şu sarığından, şu kavuğundan da mı utanmazsın sen?»

Kadı, muhzırını çağırtıp attırmak istemiş hocayı... Bakmış ki işin içinde bir yanlışlık var. Olanı biteni dipten doruğa anlattırmış.

«Haaa!» demiş, «Şimdi iş ayan beyan çıktı meydana! Sen merak etme hocam! Adalet bulur yerini!»

Koçhisar kadısı haza kadı imiş! Ne yapıp yapmış, hocanın eşeğini satan adamı buldurup çekmiş karşısına:

«Söyle!» demiş, «Nasıl satarsın eşeği?... Haydi sattın diyelim... Beni nasıl eşek yaparsın?»

Kadı kendi dâvasını bırakmış bir kenara, Hoca'nın dâvasını almış ele. Herife pazardan bir eşek satın aldırtmış, vermiş yularını Hoca'nın eline, almış gönlünü, yolcu etmiş...

Gel zaman, git zaman bir gün Hoca'yla karşılaşan kadı:

«Ooo, Hocam!» demiş, «Nasılsın bakalım?..»

«İyiyim, çok şükür!»

«Eşek nasıl?»

«İyi... Fena değil!»

«Memnun musun?...»

«Memnunum, memnun olmasına ama...»

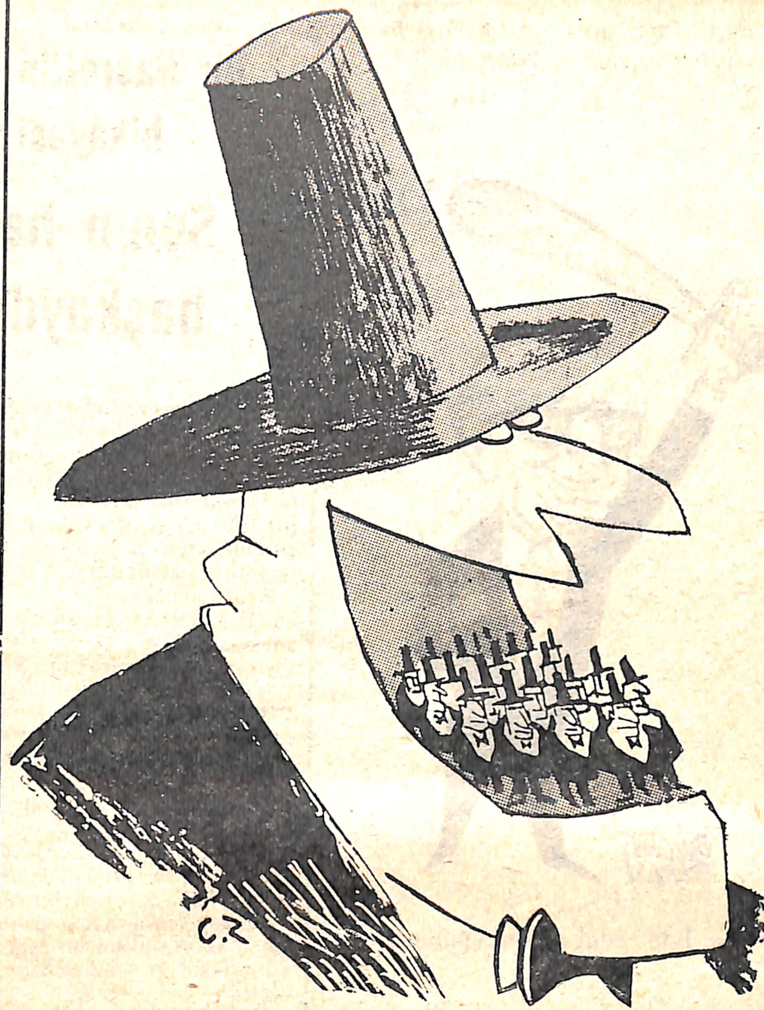
«Eeee?...»

«Aaah evlâdım, bırak deşme yaramı?.. Bunlar da eşek mi?.. Senin halin çok başkaydı, çook!»

Remzi IŞIK

Ağız kalabalığı!

Sarhoşoldukları

AMERİKALI : Bir sandalyenin üzerine ye çalışır ve sonunda ilgili olduğ

İNGİLİZ : Kolay kolay sarhoş olmazla rilikleriyle alay ederler.

İTALYAN : Çenesi açılır, palavranın sc matik maceraları, katıldığı savaşl

FRANSIZ : Masaları, iskemleleri bir ta yer açar. Ve ne yapıp yapıp ken

RUS : Kendisinden bahsettirmek için d kadeh daha çakıştırınca propagar

İSPANYOL : Cebinden ayırmadığı iskan dâvet eder.

ALMAN : Şarkı söylemeğe başlar. Susar

İRLANDALI : Cebinden tabancasını çıka «— Bir İngiliz var mı içinizde

Bunları yazan batılı mizah muharrir mamış. Bir bakıma haklı, çünkü bizim

Aşk m

SOSYETENİN en hoppa kızlarından i da oturmuş neşeli neşeli konuşuyord Garson çaylarını getirince esmer güzeli M

— Her birimiz, başından geçen aşk m

Kumralı itiraz etti:

— Bir tane az, her iki maceraya bi

— Kabul...

İlk önce teklifi yapan M. M. hemen

Arkasından sevgilileri arasında «Loku deki çay fincanına beş şeker koydu..

Şimdi bütün gözler, arkadaşları arası şın dilber şekerliğe bir göz attıktan sonr

— Çabuk bana bir paket zaharin geti

Anlaşamıyorlar!

Bay O. kendisinden on beş yaş küçük bir hoppa kadınla evlenmişti. Üstelik sık sık seyahate çıkıyordu.

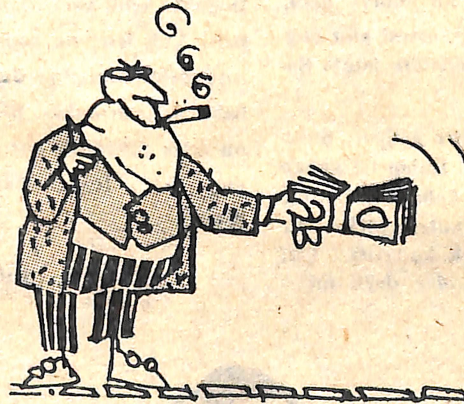
Bundan faydalanan karısının, kendisini önüne gelenle aldattığını herkes biliyordu.

Nihayet bir gün yakın bir arkadaşından bunu öğrenince, hemen eve döndü. Kapıyı açtı ve karşısına çıkan karısına bağırdı:

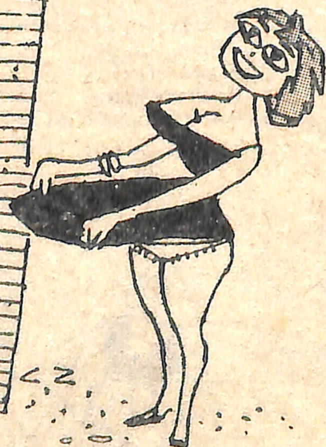
— Suzan, Her şeyi, her şeyi biliyorum!

Genç karısı, soğuk bir gülüşle sözünü kesti:

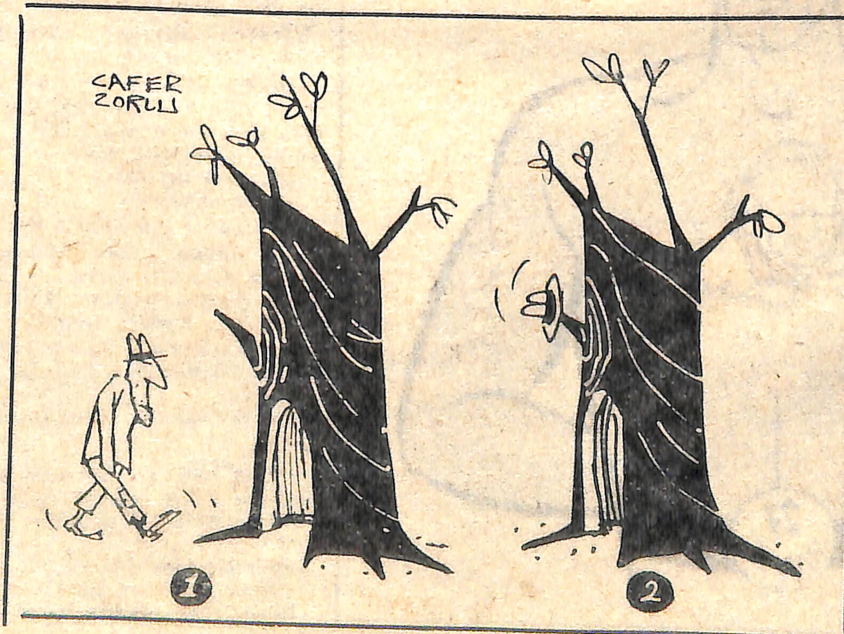
— Her şeyi biliyorsan söyle bakayım, Candemir'in telefon numarası nedir?...

Para, parayı ç

YAZISIZ

YAZISIZ!

Saygıl

SAİT, akşam yemeğine patronunu d mekler ve çerezlerle donattığı sofra Said, yemek sırasında bir aralık r doldurarak patronuna ikram etti.

Patron, elini viski kadehine uzatır g

— Hayır, teşekkür ederim içemiyece

Fakat ev sahibi, biraz sonra gine pa ron yüzünü buruşturarak:

— İstemiyorum, zaten çok yemek y

Diye reddetti ve sofradan kalktı.

Ailenin saygılı misafiri gittikten

— Yahu biliyorsun ki, topu topu ev gelen saygılı misafirin önüne koyuyoru ğını tekmelediğim halde, bir türlü uyan dun, iyi ki patronun içki ile başı hoş d

Sait, hayretle karısının yüzüne bakt

— Yahu sen ne zaman masanın alt rim yok benim...

— Sen patronuna her viski ikram e ğımla ayağını tekmeliyordum...

man ne yaparlar?

demokrasi hakkında bir nutuk çekme-
irmanın reklâmını yapmaya başlar..
a da çekemedikleri İskoçyalıların cim-

mez. Başından geçen romantik ve dra-
kahramanlığını anlata anlata bitiremez.
eker ve dans etmek için kendisine bir
r dam bulur.
parlık taslamaya çalışır. Sonra, bir iki
ına başlar.
ğıtlarını çıkarır ve önüne geleni oyuna

yretle bakar ve onların adına da söyler.
etrafındakilere sorar:

ürk'ün sarhoş olunca ne yaptığını yaz-
çekince ne yapacağımız belli olmaz!

raları

k bir grup, lüks bir otelin çay salonun-

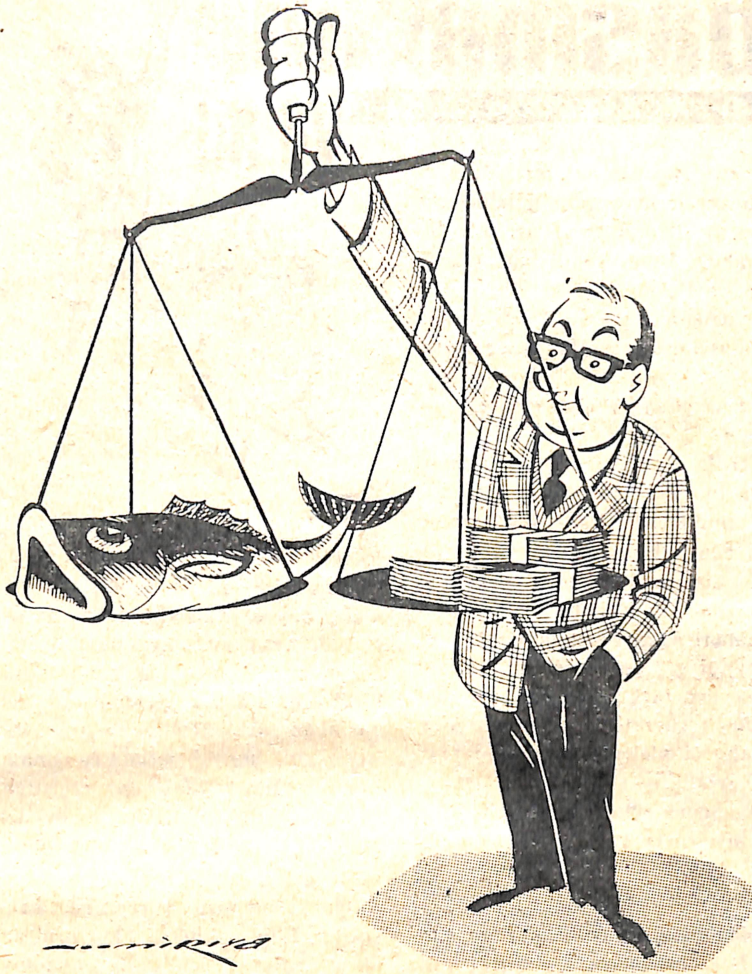
rtaya şöyle bir teklif attı:
kadar çayına bir şeker atsın!

atalım!..

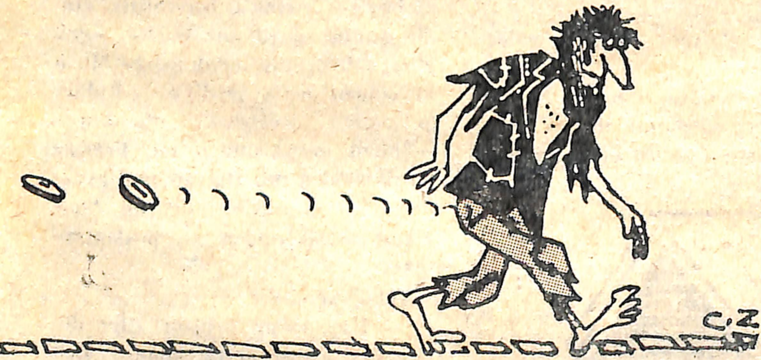
üç tane şeker attı.
e şöhret bulan kumralı takip etti. Önün-

B. diye anılan sarışına çevrilmişti. Sarı-
na seslendi:

Balık Kurumu 3 milyon lira ziyan etti. (Gazeteler)

Dostlar alış verişte görsün!

İsbat !

İki delikanlı, sokağın başında durmuş, konuşuyorlardı:

— Yahu, şu senin Kaya nerelerde, hiç görünmüyor?

— Ben de görmüyorum artık...

— Neden? Çok yakın arkadaşın değil miydi o?

— Öyleydi ama, artık onunla gezmiyorum, bir türlü anlaşamıyoruz..

— Ne gibi?

— O yeni çıkan şarkıları ıslıkla çalmasını kolay kolay beceremiyor, çalmayı öğrenince de o şarkıların modası geçiyor!..

safir !

mişti. Said'in genç karısı Semra, iyi ye-
gılı misafirlerinin karşısında yer almıştı.
bulunan tek viski şişesinden bir kadeh

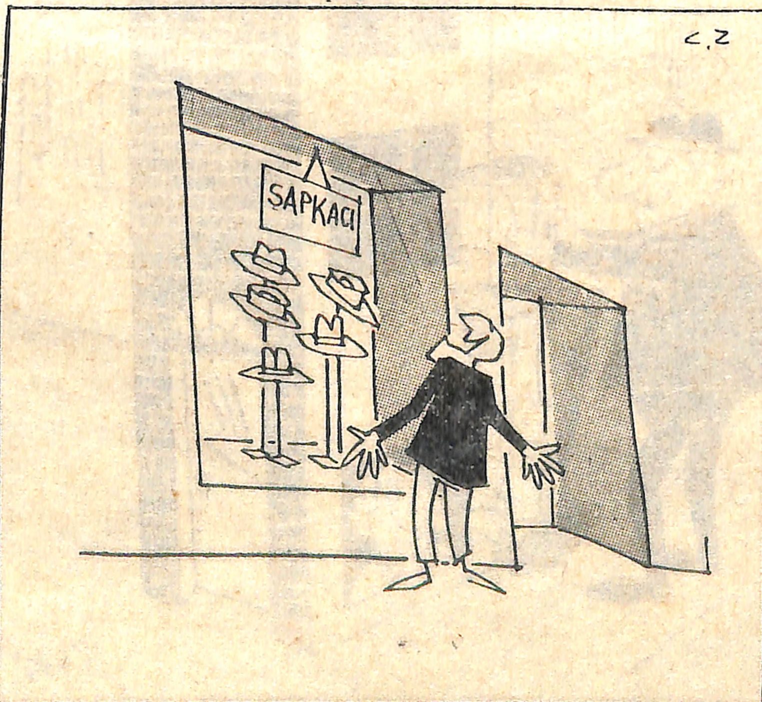
u, sonra birden çekti:

a viski ikram etmek istedi, bu sefer pat-

Semra, kocasına çıkıştı:
yarım şişe viskimiz var. Mostralık diye
sanın altından durmadan ayağımla, aya-
afire viski ikram etmekten vazgeçmiyor-
oksa o şişenin dibine darı ekilecekti!..

beni tekmeledin. Böyle bir şeyden habe-

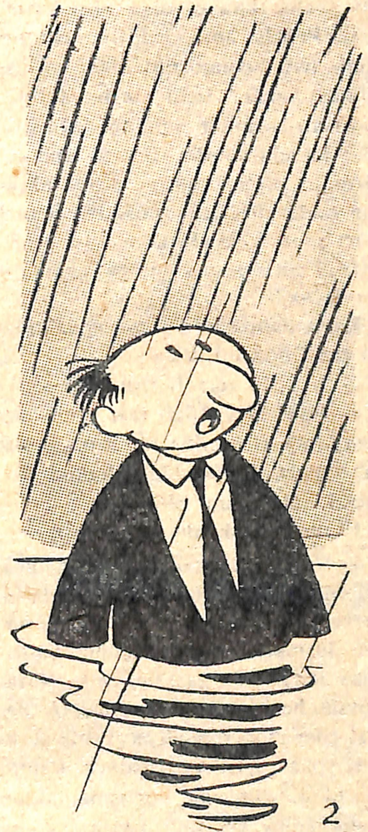
davranışında, ben masanın altından aya-

— Başımın üstünde yeriniz var!

Suya % 30 zam yapıldı

YAZISIZ

basmakalıp

AVERÇENKO'dan çeviren **Vâ-Nû**

SABAHLEYİN erkenden uyandım; ve karımı yatakta hâlâ uyur bırakarak yemek odasına geçtim. Kaynanamla karşı karşıya kahvaltı etmeye başladım.

Kaynanam şişman, bön bir kadıncağızdı. Fakat kaynanalığına, şişmanlığına ve bönlüğüne bakmadan bir de üstelik zarafet, nezaket taslar.

Zarafeti, nezaketi de nedir bilir misiniz? Her sabah, ben böyle kahvaltı sofrası başına oturunca, keyfimi sorar:

— E, bakalım, bu geceyi nasıl geçirdin, evlâdım? der.

Artık, illâllah! Her sabah aynı nakarat! Alaycı alaycı:

— Mükemmel uyudum. Sabaha kadar rüyada sizi gördüm. dedim.

— A... Üstüme iyilki sağlık! Hele şunun söylediğine de bakın. Ben onun keyfini soruyorum, o bana neler diyor.

Ciddî bir tavır takındım:

— Demek ki geceyi nasıl geçirdiğimle hakikaten alâkadar oluyorsunuz, valde hanım. diye söze başladım. Pekâlâ ama, ben iyi uyumuşum, fena uyumuşum, sizin ne üstünüze vazife? Hem siz bu suretle hatırımı sorarken samimî değilsiniz ki... Meselâ şimdi: «Geceyi fena geçirdim.» diyecek olsam, acaba akşama kadar üzülecek misiniz? İçinizi kurtlar mı yiyecek? Geceyi iyi geçirdiğimi söylersem canınıza canlar mı katılacak?

Kaynanam elinin tersiyle önündeki çay fincanını itti.

— A... Ne ters herifmişsin sen!

— Hah! Hay Allah razı olsun sizden! İşte kırk yılda bir samimî söz söylediniz. Hakkımdaki hakikî fkirinizi ağzınızdan işitiyorum.

Hatun fena halde suratı astı.

— Ne demek istediğimi galiba pek iyi anlamadınız, dedim. Sizi neyle isterseniz temin edeyim ki ben kaynana düşmanlarından değilim. Şahsınıza karşı asla garezim yok. Nazarımda herhangi bir kadınsınız. Fakat eğer cidden söyliyecek bir sözünüz yoksa, iyisi mi, susunuz. Canım efendim, dünyada konuşmamaktan daha kolay ne var? Lâkin siz, bu fevkalâde güç bir işmiş gibi, taş çatlasa çenenizi zaptedemiyorsunuz. Nenize gerek geceyi benim nasıl geçirdiğim? Eğer sorunuza cevap olarak: «Teşekkür ederim. İyi uyudum.» deseydim, zihninizi yorarak, yeni bir mânasız muhavereye zemin olsun diye herhangi bi basmakalıp cümle arayacak, meselâ: «Kızım hâlâ uyuyor mu?» diyecektiniz. Karımın hâlâ uyumakta olduğunu, her günkü gibi bu sabah da kahvaltıya on ikide geleceğini pekâlâ bilmeniz bu suali sormanıza mâni teşkil etmiyecekti.

Kaynanamla karşı kàrşıya, uzun zaman sustuk. Fakat kadıncağızı hafakanlar boğuyordu. Dargın olmasına rağmen, elhap tutuşmuş gibi ağzını açmamak hiç de işine gelmiyordu. Nihayet sabrı tükendi:

— Artık günler uzamağa başladı, dedi.

— Ne buyurdunuz? İşte yeni bir cevher yumurtladınız. Bu yaşta bu ne zekâ? Hayretlere seza! Mart ayında gecelerin kısalıp gündüzlerin uzadığını ilkokul çocukları bile bilir, yahu... Bunu şimdi bana söylemeğe ne lüzum var?

Kaynanam şişman bacaklariyle sandalyesini devirerek ayağa kalktı.

— Sen zaten kabalıktan başka ne bilirsin?

— O da nasıl söz? Ben kabalıktan başka bir söz bilmez olur muyum? Nice bildiklerim var. Hem canım, niçin ben kaba olayım? Anlamıyorum... Size sordum mu ki bana günlerin uzadığını söylediniz? Verdiğiniz bu haberi saatlerden, takvimlerden, lâmbanın geç yanmasından velhasıl her şeyden farkedip duruyoruz. Lâf söylemek gayretiyle bir takım basmakalıp cümleler söylemeğe lüzum mu var?

Kaynanam ağlamağa başladı.

Kapıyı hızla kapatıp evden çıktım.

★

Yolda banka memurlarından Bay Nikola'ya rastladım. Dairedeki yoklama defterine dakikasında imzayı atmak için tabanları kaldırmış koşuyordu. Beni görünce sırıttı, aceleyle elini uzatarak:

— Ooo... Maşallah... Ne yapıyorsunuz, nasılsınız, âfiyettesiniz inşallah? dedi.

Ve yoluna devam etmek istedi. Fakat ben Bay Nikola'nın elini koyvermedim. Ciddî bir tavırla:

— Afiyetimi mi soruyorsunuz? diye başladım. Madem merak ettiniz, öyleyse sıhhatimin ne merkezde olduğunu size anlatıvereyim. Her ne kadar büyük değişiklik yoksa da sizi bazı hususlarda aydınlatabilirim. Geçen gün vücudumda bir kırıklık hissettim. İlkönce ehemmiyetli bir hastalığa yakalandığımı sanarak, ilk tedbir, bir konyak içtim. Tabanıma kızgın tuğla koydurdum. Sırtıma vantuz çektirdim. Lâkin birşey değilmiş. Âdi bir soğuk algınlığı imiş; geldi, geçti.

Banka memuru daireye geç kalıyordu. Elini elimden kurtarmağa uğraştı. Fakat ben oralı olmadım. Her kelimeyi uzatarak:

— ... Ha... Ne diyordum?... Bir de midemin halini anlıyayım dedim. Aynamı elime alıp ağzıma baktım. Bir de ne göreyim? Dilim pas içinde...

— Affedersiniz. Daireye gideceğim!

— Yok efendim, olmaz... Mademki bir kere sordunuz, demek ki öğrenmek istiyorsunuz. Sıhhatimin nasıl olduğunu tafsilâtiyle anlatayım. Hem daha suallerinizin öbürlerine dair de cevap vermedim ki... Siz bana: «Ne yapıyorsun? Nasılsın?» dediniz. Öyleyse işim gücümle de alâkadarsınız. Size işim gücüm hakkında da malûmat vereceğim.

Böyle söyliyerek, bir taraftan da Nikola'nın elini sımsıkı tutmakta devam ediyordum. Lâkin o, olanca kuvvetini harcayarak benden yakayı sıyırdı. Kaçtı, gitti.

Arkasından haykırdım:

— Mademki hakikaten ne yaptığımla, sıhhatimin nasıl olduğu ile alâkadar değilsin, hattâ bunu dinlemek için bile boş zamanın yok, ne demeğe bana sual sorarsın, herif?

Evden çıkmaktaki maksadım misafirliğe gitmekti. Orada da basmakalıp lâkırdılar:

— Günaydın... Sefa geldiniz. Hangi rüzgârlar attı sizi böyle? Nasılsınız?

Allah Allah! Gene «Nasılsınız?» Fakat bu ziyaret ettiğim zat teklifli olduğu için tersliyemedim.

— Teşekkür ederim. Siz nasılsınız? diye ben de basmakalıp karşılık verdim.

Ve misafirlikten ayrılıncaya kadar hep bu basmakalıp sözler birbirini takip etti:

« Bayan nasıl?» «Çok şükür, iyi.» «Kayınvalde?» «Hamdolsun.» «Miniminiler?» «Ellerinizden öperler.»

Bir müddet sessizlik.

«— Bugün hava ne kadar güzel!— —Öyle efendim, hakikaten güzel.— —E, daha, ne var ne yok?— —Şöyle böyle— —Haa... Bir müzik grupu gelmiş, duydunuz mu?— —Pek güzel çalıyormuş, duydum.— —Musiki cidden nefis şeydir.— —Ruhun gıdasıdır.— —Öyledir efendim.— —Alman musikisinden mi, Fransız musikisinden mi, İtalyan musikisinden mi, Rus musikisinden mi, Amerikan musikisinden mi hoşlanırsınız?»

Kendi kendime:

«— Hay, canın kısılsın! diye düşündüm. Nene gerek, adam? Ben musiki mütehassısı mıyım ki fikrimi soruyorsun? Hele bak bak! Sanki söyliyeceğim sözler hikmetmiş gibi nasıl sahte bir merakla yüzüme bakıyor!»

Hakikatte ben müzikten anlıyan insan değilim. Musiki bence kuru gürültüdür. Lâkin fikrimi açıklamaktan çekindim. Yalanı uydurdum:

— Alman musikisinden! dedim.

— Evet! Beethowen... Wagner...

....

Bu saçma, bu dipsiz konuşma böylece sürdü, gitti. Evde bu, sokakta bu, misafirlikte bu... Her yerde basmakalıp, her yerde samimiyetsiz lâkırdılar...

Fakat bu hal yalnız benim başıma gelmiyor. Aynı zamanda sizin de başınız bu derde yanmakta... İster misiniz sabahtan akşama kadar konuştuğunuz sözlerin bir muhasebesini yapınız da o zaman görürsünüz: Kaçı lüzumlu ve samimî lâkırdı; kaçı boş, saçma ve basma kalıp...

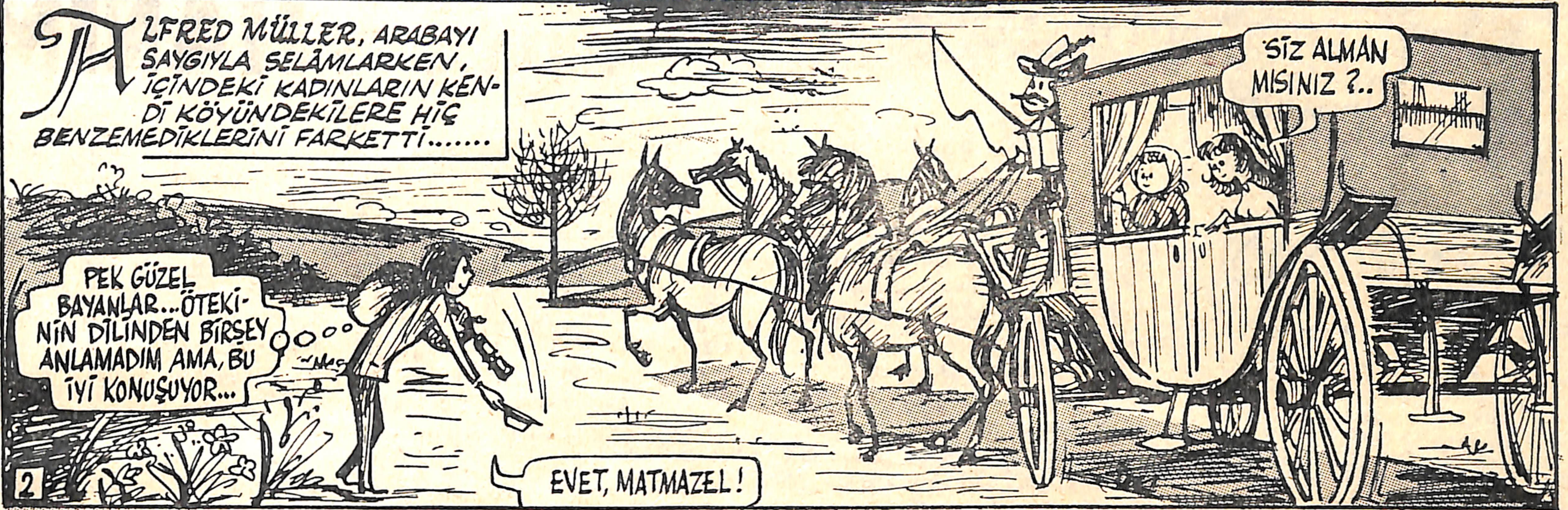
Bugünden tezi yok, tecrübesine başlayın.

— Daha nasılsın şekerim?!...

bir çalgıcının seyahati

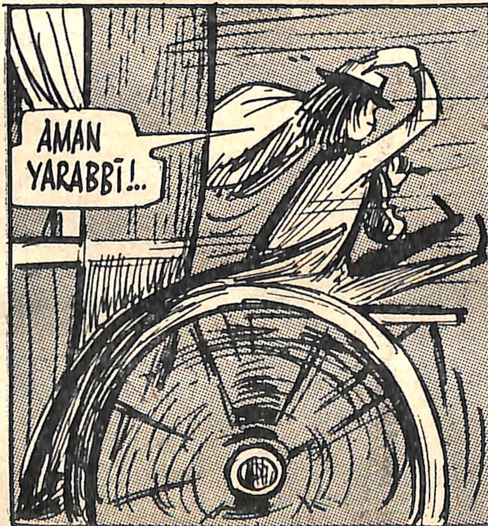
çizen: BÜLENT EREN

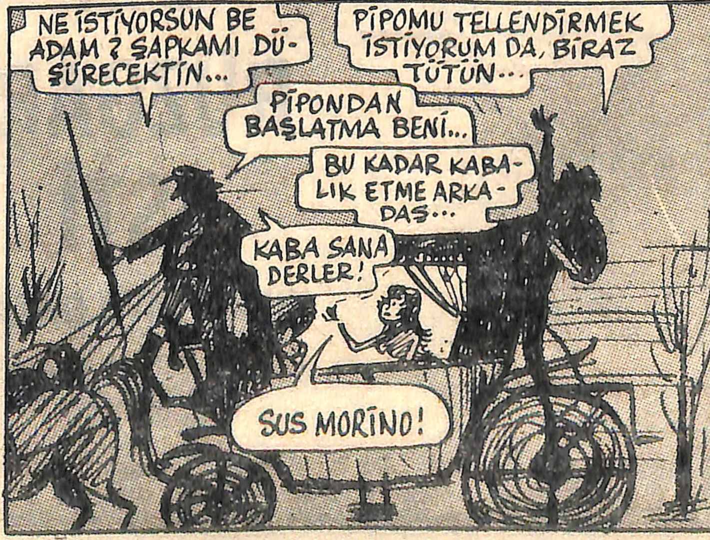

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 15 —

Hiç sesimi çıkarmadım, cevap vermedim...

★

Kanarya odaya girdiği vakit, elimde (Zavallı Necdet) vardı.

Bu biçare romanın da başına gelenler. İki aydır ortada sürüklenip duruyor. Ayşe hanım:

— Böyle (Monte Kristo) lar, (Lort Hop) lar, insanı büsbütün zıvanadan çıkarır; ver onu bana bakayım. Sana tatlı ve sahici bir masal söyliyeyim de onu dinle! diyerek kitabı kaptı.

İlk kum sancısının nasıl tuttuğunu nakledecekmiş.

— Şöyle rahat rahat uzan; gevşedin mi, usulcacık giderim! diyordu.

Alışık olmadığıma rağmen, içki beni tutmuyor. Vücudumda, o deminki uyuşukluktan eser yok...

— Ayşe hanım, seni dinliyorum! dedim. Başladı anlatmağa:

Kanaryanın masalı:

«Kaç sene oldu bilmem, o zaman yaşmak, ferace devri; çarşafın daha adı sanı işitilmiyor...

Gencim, 20, 25 yaşlarında var yoğum. Hoppalanın hoppalasıyım da. Ha bir kol çengi, ha ben...

Hangi meclise girsem, susta durduruyorum. Medede başladım mı, kadehler kırılıyor, paralar serpiliyor, (öt Kanaryam öt!) nidaları ayyuka çıkıyor...

Paşalar, Hünkâr yaverleri, miras yediler gözümün içine bakıyorlar.

Benim bunlara kulak astığım yok ya, zavallıcık Ayşe, Enderonlu Çerkes Ömer beyin delisi.

Ömer bey de Ömer beydi yani ya. Kapı gibi boy, levent gibi endam, incecik bel... Çerkes eğerli atına binip de Çırpıcıyı, Veliefendiyi, Kâğıthane'yi bir boyladı mı, hanımların yüreği, hezar yaprağı gibi titrer... Hakları da yok mu?

Badem gibi gözler, kara kara kaşlar, burma burma bıyıklar.

Adamcağız, derdimden seyyah; (Kanaryacığım!) diye içini çekerken, ahı can evinden geliyor.

Üç dört kere, ya görüşmüş, ya görüşmemiştik. Oturduğum eve taktı kancayı...

«Şayet kapıyı açmazsanız, camı, çerçeveyi indiririm» diyerek, ev sahibine, teyze hanıma zılgıtı vermiş.

O zaman, İstanbul içinde tosun çok. Kabadayılar, babayiğitler, (On ikiler) in sayılı fırtınaları dehşet...

Kahraman bey, Arap Abdullah, Kadayıfçı Ali, İstinyeli Salih, Gümrüklü Şahap bey, Mektepli Şemsettin, Kambur Mehmet, Kazasker Ahmet efendi... gibiler, ortalığı susta durdurmuş; vurdukları vurduk, kestikleri kestik...

Çerkes Ömer beyin, bunların birine metelik verdiği yok... Aklına esti mi damlar eve...

Beygirinin, nal sesini duyar duymaz, Yasemin bacı kapıya koşar; bir kanadını değil, iki kanadını açıp, (buyurun Ömer beyciğim!) diye karşılar.

İşte, efendicağızıma söyliyeyim, Ömer bey bana böyle tutkundu...

Sarhoş mu oldum, nedir, eski defterleri açıp foyamı, marifetlerimi meydana çıkarıyorum amma kusura bakma.

Bir gece geç vakit Ömer bey kapıya yüklendi; yani ya, Acıçeşmedeki Bahri'nin evine.

Elinde altı patlar, (Kanarya da Kanarya!) diye bütün mahalleyi ayağa kaldırıyor.

İçeri girer girmez, bileğimden kavradı; eğerinin önüne beni oturttu; hayvanı mahmuzladı.

Kar, lâpa lâpa yağıyor. Sokak başlarında pinekliyen bekçilere yaklaşırken, Ömer bey, altıpatları gösteriyor; «davranma bekçi!» deyip geçiyor.

O zaman şimdiki gibi mi? Meydanda ne zaptiye var, ne polis... Sokaklar. zifiri karanlık...

Cumbalı bir evin önünde durduk, beygirden indik.

O mahalle, Hobyar taraflarıymış; girdiğimiz ev, bir arkadaşının evi imiş.

Uzatmıyalım, o sokağın içinde bir evin iki odasını tuttu; ertesi gün oraya naklettik.

Elâlemin ağzı açılacak, mahalleli ayaklanacak, evi basmağa kalkacak diye dünyayı gözüm görmüyor.

Ömer bey: (İki gün sabret; aylığı alayım, Eyüp Sultana gideriz, tövbe edip başımdan üç tas su dökersin; ertesi gün, imamı çağırıp nikâhı kıyarız!) diye ağzıma bir parmak bal çalmada...

Uzatmıyalım, bu sıralarda, bir gün öğle üstü geldi. Günlerden cuma, mevsim de bahar; Kâğıthane zamanı...

Ha, onu unuttum. Eve, Hala hanım isminde ,bana baskı makamında bir hatun getirmişti.

— Çabuk, Hala hanımla feraceleri giyin; Kâğıthaneye gidiyoruz! emrini verdi.

Giyindik, kuşandık. Aksaraydan, Şehzadeye sapıp Unkapanına indik; bir piyade kayığına bindik.

Ömer bey, bilmem kimi görüp konuşacakmış da ondan sonra, atla gelecekmiş. Bizi kayığa koydu, çekilip gitti.

Kâğıthane o zamandı. Şimdi o eski Kâğıthane nerede? Yerinde yeller esiyor; mumla arasan gene bulamazsın.

Eyübün fulya tarafları bin bir ayak; daha, Silâhtarağaya gelmeden, deniz kenarları, iki keçeli insanla kaynıyor. Dereye gireceksen, giremezsin ki. Ben deyim beş bin, sen de on bin kayık. Kayıkçılarda (bembeyaz) gömlekler, bol kollar, katmerli şalvarlar.

Erkek kayıklarında, kilpranga beyler, temiz pâk efendiler; kadınlarınkinde süslü süsülü hanımlar, billûr yaşmaklı tazeler... Sonra, sandıkçı esnafları, yorgancılar, uzunçarşılılar.. Sazlar, zilli maşalar, rakısılar... Çayırlarda, rengârenk basma şalvarlarla göbek atan, kıpti kızları... Dere kenarında, şalları yayıp, rüzgâr uçurmasın diye, gümüş güğümleri koyup, yayılanlar... Kuzu sövüşleri, yalancı dolmalar, bademli helvalar yiyenler...

Arabalar tarafı da başka âlem. Konak arabalarında kibarlar, faytonlarda beyler, kupalarda hanımlar... Hepsi, saf saf olmuş piyasa ediyorlar. Beyler, hanımlara kalıp sigarası, fındık, fıstık atıyor, hanımlar beylere aşinalıklar, tebessümler yağdırıyor.

Nerede ise ikindi ezanı okunacak, hâlâ bizim kayık alargada bocalamakta...

O zamanlar, 66, taş çatlasa 23 yaşındayım. Papazi yaşmağın altında, altın sarısı gibi saçlarım; mor feracenin içinde teleme peyniri gibi vücudum... Bir of! diyen bir daha demiyor.

Kayığı bir kenara çektirdik. Biraz kahvaltılık ile bir cicim de getirmiştik; cicimi serdik, oturduk.

Beş dakika geçmedi. Önümüzde, tirşe boyalı iki çifte; içinde, hem saz, hem zurna.

En cümbüşlü kayık o idi. Bütün sandallar, etrafını, fırdolayı çevirmişler; herkesin gözü onda.

Hamlacıların (sıya!... açma!...) sadaları arasında, bir de baktım ki serasker yaveri meşhur, kolkıran Âdem bey...

Şipin işi beni görmesin mi?... Sol gözünü kırparak işaret etmesin mi?

Yüreğime inecek. Yanımda, Hala hanım, mala hanım bulunduğundan haberi yok. Eskisi gibi, Acıçeşmedeki evde oturuyorum, başıma buyruğum zannediyor.

Ben görmemezliğe gelip yüzümü döndürüyorum, Âdem bey inadına musallat. Bu sefer, başladı mı söz atmağa:

— Ötsene Kanaryam!.. Şakrasana Kanaryam!... Yakıp yıksana Kanaryam!...

İşte, ilk kum sancım o gün tuttu.

Bu icat da benim değildir ha!.. Rahmetli cici annemin bir görümcesi varmış. Kocası üstüne yürüdüğü, kaynanası ağzını açtığı vakitler, kum sancım tuttu diye yalancıktan kıvranmağa başlar, yakayı kurtarırmış. Allahtan, o görümce hanım aklıma gelivermişti.

Düşündüm, taşındım; başka çare yok. (Aman halacığım kum sancım tutuyor, ölüyorum!) diye, gözlerimi kapayıp kadının göğsüne kendimi bırakıverdim.

(Devamı var)

ŞİİRLER
BİR RÜZGÂR ESTİ
YUSUF ZİYA ORTAÇ
PEK YAKINDA ÇIKIYOR
Fiatı 5 Lira.
Umum Satış Merkezi : Akbaba Yayınevi, Divanyolu Klodfarer Caddesi No. 8-10 — İstanbul

KOMİSER OSMAN

TURHAN SELÇUK

DÜĞÜN GECESİ ESRARI

15

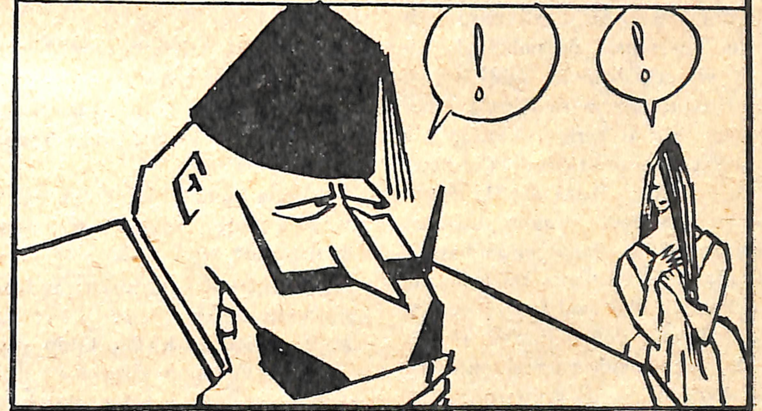
DÜĞÜN GECESİ SABAHI, KAPI ÖNÜNDE UYUKLAMIŞ OLAN FETTULLAH, BİR PATLAMAYLA UYANIR...

BU ANİ PATLAMA KOMİSERİ YERİNDEN FIRLATMIŞTI.

YARALANAN FİLÂN YOKTU... SİLÂH ATILDIĞINA DAİR BİR EMARE DE GÖRÜNMÜYORDU.

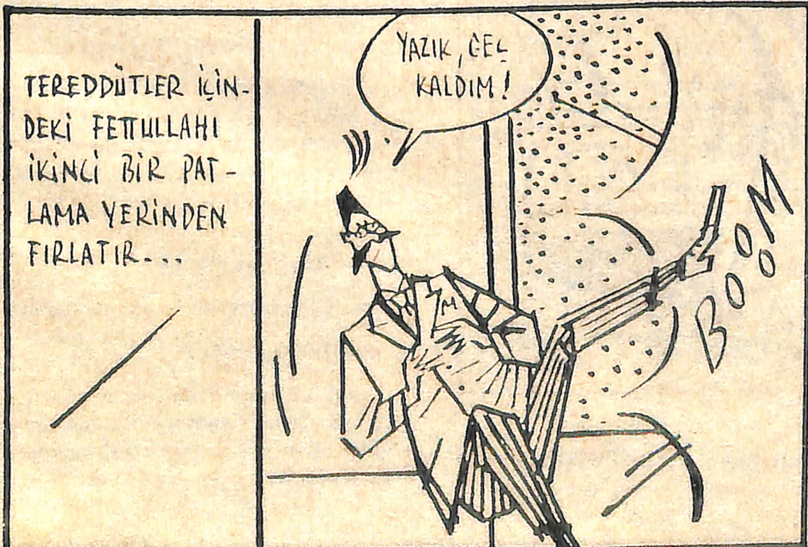

FEHİME HANIM BİRDEN KOMİSERİN ÜZERİNE ATILIR...

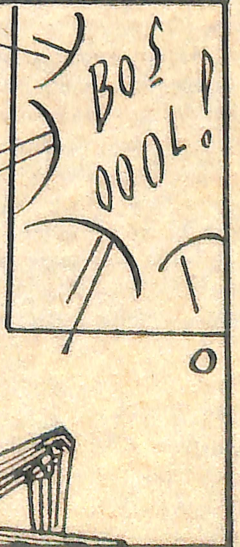

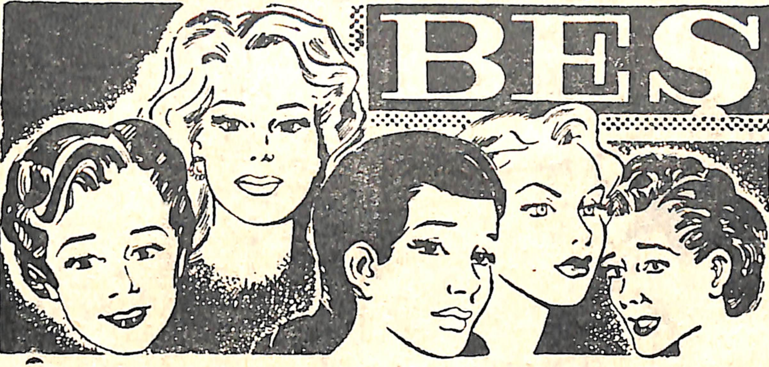
TEREDDÜTLER İÇİNDEKİ FETTULLAHI İKİNCİ BİR PATLAMA YERİNDEN FIRLATIR...

OSMANIN MUAVİNİ HENÜZ YERE DEĞMİŞTİ Kİ BU SEFER ÜÇÜNCÜ BİR PATLAMA DUYULDU... BU KOMİSERİN SESİYDİ.

— 33 —

Caroline yatak odasından çıkarken dönüp arkasına baktı. Yeni, kırmalı yatak örtüsü tahta, halısız döşemeye öyle bir tezat teşkil ediyordu ki. Odadaki iki sandalye birbirine uymuyordu, penceredeki perdeler de eskiydi. Caroline, Kippie'nin Port Blair'deki evini hatırlatıyordu. Kendilerininkine benzeyen hoş, rahat bir yer... Kippie o evi terketmişti. Çocuk doğurmak bir hayli para istiyordu. Tıp tahsili de pahalıydı, kira ile yiyecek de öyle. Tabiî kocası mezun olduktan sonra Kippie sayfiyelerden birine yerleşir, orada bir ev almayı düşünmekteydi. Caroline, kendi kendine, «Belki Kippie doğru düşünüyor,» dedi. «Yanlış düşünen belki de benim. Fakat onun hayatına tahammül edemem. Bu evde bir saat kalmak bile beni fena eder. Üstelik kocasını doğru dürüst gördüğü de yok. Çocuk ya mektepte, ya hastahanede, ya da çalışıyor.»

«Ben bunu Eddie için yapabilir miyim?» Genç kız tekrar Eddie'yi hatırlamıştı. Zaten Fabian'da geçirdiği o mühim dokuz aydan daha evvel tanıdığı, ahbaplık ettiği kimseleri görünce muhakkak mâziyi hatırlıyordu. Mâzi ona hâlâ ıstırap vermekteydi. Caroline, «Evet,» diye düşündü. «Bütün bunları Eddie için yapabilirim. Ben de tıpkı Kippie gibi sıkıcı bir ev kadını olabilirdim...»

Kippie, «İşte bu Paul Landis,» dedi. «Arkadaşım Caroline Bender. Bildiğin gibi kendisinden daima bahsederim.»

Paul Landis, «Hakikaten öyle,» diye cevap verdi.

Elini uzattı. Caroline ile el sıkıştılar. Genç kız bir kokteyl partide el sıkacak kadar ciddi bir erkekle o zamana kadar karşılaşmamıştı. Genç adam bir seksen boyundaydı. Düz, siyah saçları, kocaman bir burnu ve bağa gözlükleri vardı. Caroline ona bakarken, «Koskocaman bir kuşa benziyor,» diye düşündü. Paul Landis'in sırtında siyaha yakın koyu gri flanel bir elbise, sıkı, yuvarlak yakalı beyaz bir gömlek vardı. Dar siyah örgü kravatına bir de iğne takmıştı. Elbisesinin bir hayli pahalı olduğu belliydi, iğne de altındandı.

Paul, «Size içki getireyim mi?» diye sordu.

Caroline, «Lûtfen,» diye cevap verdi. «Bir Martini rica edeceğim.»»

Kippie atıldı. «Martini yok ki. Fakat Paul yapabilir herhalde.»

Paul, «Hem de memnuniyetle,» dedi. «Bir su bardağı var mı?»

Kippie güldü. «Martini sürahimiz bile var. Düğünde hediye etmişlerdi. Dur, ben getireyim.»

Paul Caroline'e baktı. «Duyduğuma göre (Okuyucu) luk yapıyormuşsunuz. Enteresan bir iş olmalı bu.»

Caroline, «İyi bir kitap okuduğum zaman hakikaten öyle,» dedi. «O zaman kendi kendime, «Bana bu iş için mi para veriyorlar?» diye soruyorum.»

Paul güldü. «Benim okuyabileceğim kitaplarınız var mı?»

«— Bilmem ki... (Güzel Vücutler) i okudunuz mu? Veya (Tütün Tepe)-yi?

«— Bana bunlar bir yerden çalınmış gibi geldi... Veya bu romanlar son derecede kötü şeyler.»

Caroline, «Fakat, birkaç milyon bunu arzu ediyor,» dedi.

Paul, «Bana da birkaç kitap gönderirseniz memnun kalırım,» diye cevap verdi. «Onları bir okuyayım bakalım. Yalnız bu kitapları düz kâğıda sarın.»

«— Satın alıp okusanız olmaz mı?»

«— Alayım öyleyse... Nereden alınacak?»

«— Herhangi bir gazeteciden.»

Paul, «Pekâlâ,» dedi.

Kippie neşeyle, «İşte Martini sürahisi bu,» diye yanlarına geldi. «Artık Paul seni kendine hayran etmek için güzel bir Martini yapsın.»

Caroline, «Eğer her Martini yapana âşık olsaydım,» diye düşündü. «New York'taki bütün barmenlerin peşinden koşardım. Fakat Kippie ille beni onunla evlendirmek istiyor diye Paul'a da düşman olmamam lâzım. Ondan hoşlanmağa çalışayım bari. Fena insan değil, ama biraz sıkıcı.»

Paul süratle Martiniyi karıştırarak, «Sizi tahlil edeyim,» dedi. «Bunları sakın Kippie'den öğrendiğimi zannetmeyin. Fakat halinizden Wellesleü veya Radcliffe Üniversitesine gitmiş olduğunuz anlaşılıyor.»

Caroline, «Radcliffe,» diye cevap verdi. «Fakat arada çok fark var.»

«— Bütün Radcliffe'li kızlar bunu söyler. New York'da Ellinci sokakla Sekseninci sokak arasında oturuyorsunuz.»

«— Basit bir tahmin.»

«— Doğru mu değil mi?»

«— Doğru... Fakat ben sokağın o kadar ilerisinde oturuyorum ki. Orası öyle zannettiğiniz gibi şık değil, sadece ucuz.»

Paul, «Bir de oda arkadaşınız var,» dedi.

Genç adamın onu böyle kolayca sınıflandırması Caroline'i kızdırmıştı. Genç kız, «O bana değil de,» diye düşündü. «Hayalindeki kıza bakıyor.» Sonra, «Bu da doğru,» dedi. «Gregg Adams.»

«— Gregg?» Paul kaşlarını kaldırdı. Muhakkak ki Gregg'in erkek olmadığını anlamıştı, Caroline'in bir gençle oturacağını da düşünemezdi. Fakat basit bir şaka fırsatı eline geçmişti, ondan istifadeye çalışıyornuz,» dedi. «Avukat olduğunuz anlaşılıyor.»

«— Sıkıldınız mı?»

«— Yoo... Bir Martini daha istiyorum.»

«— Bravo! Tam benim kafamdasınız. Ben de sizinle birlikte bir Martini içeyim.» Martini sürahisini alarak içine cinle vermut koydu, bu sırada Caroline de etrafına bakınmaktaydı. Kippie'nin kocası Don kolunu bir arkadaşının boynuna atmış, neşeli neşeli konuşuyordu. Port Blair'de herkes onun bir dahi olduğundan emindi. Kendisine istikbalin en büyük doktorlarından biri nazarıyla da bakılırdı. Caroline, «Belki de o hakikaten bir dahi,» diye düşündü. «Hastalarının başucunda da gayet hoş bir şekilde hareket edecek. Fakat Kippie'nin başucunda nasıl hareket ediyor acaba? Kippie ile o bana sevişemezlermiş gibi geliyor...»

«Paul, «Ne yapmak istersiniz?» diyerek kadehi Caroline'e uzattı. «Tiyatroya mı gidersiniz? Baleye mi? Dikkat edin, bardak taştı.» Genç kıdu.

Caroline, «Sonunda iki g var,» diye cevap verdi. «Gregg... Kendisi artist.»

Paul devam etti. «O apartmanda çok oturmadığı için kendisiyle iyi geçiniyorsunuz.» diye devam etti.

«— Kendisini sevdiğim için de...»

«— Orası muhakkak.»

Caroline, «Beni sorguya çekiyorsuza çabucak bir peçete uzatarak kadehi aldı. Altını dikkatle kuruladıktan sonra tekrar Caroline'e verdi. «Dikkat edin. Ben iyi hesap edememişim.»

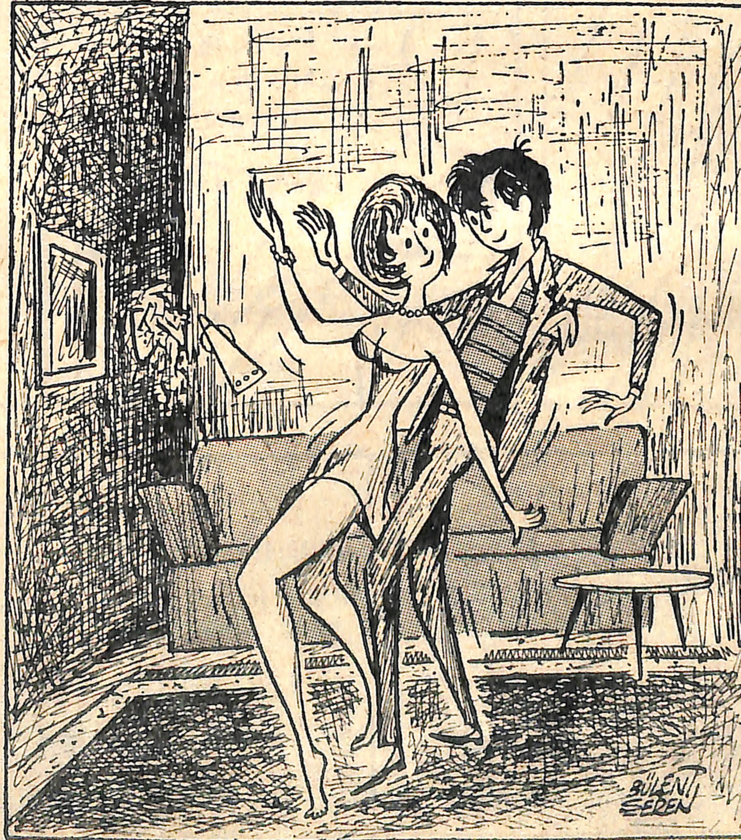
«— Artık taşmıyor.»

«— Elbisenize bir şey olmadı ya?»

«— Hayır, hayır.»

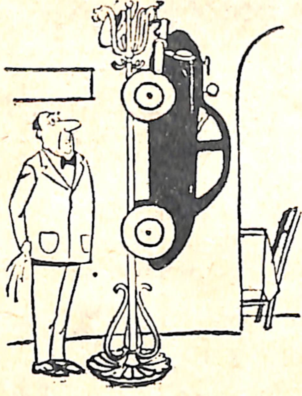
Paul, «Elbiseniz de çok güzel,» dedi. «Kızların siyah giymesi hoşuma gider. Bence dünyada siyahtan başka renk yok.»

(Devamı var)

— Şekerim, ne güzel oynuyorsun... Sen Twist'i nerede öğrendin?...
— Otobüste sevgilim!

Milletler Gülüyor

Park yapacak yer bulamayınca...

Allah rahatlık versin!

Mrs. Vanderdam bir briç partisi veriyordu. Herkes oyuna daldığı sırada, merdivenlerden tıpır tıpır bir ayak sesi duyuldu. Bunun üzerine Mrs. Vanderdam misafirlerine:

— Şışş, dedi; çouklar Allah rahatlık versin demeye geliyorlar... Canlarım benim!..

O lâfını bitirince, merdiven başından cırlak bir ses duyuldu:

— Anne; Percy yatağında bir tahtakurusu buldu ve benim yatağıma koydu!..

Çocuktan al haberi...

Küçük Tommy annesine anlatıyordu:

— Anne, ablam May karanlıkta da herşeyi görüyor.

— Nerden anladın Tommy?

— Çünkü geçen akşam Mrs. Steady ile içerde karanlıkta otururlarken şöyle diyordu:

«Sevgilim, traş olmamışsın!»

Uzun konuşma

Politikacı birden lâfı çok uzattığını anladı:

— Affedersiniz, dedi; çok uzun konuştum; saatımı yanıma almamışım da, vakti tayin edemedim!..

Dinliyenlerden biri cevap verdi:

— İyi ama, karşınızdaki duvarda takvim asılı idi...

Eşek!

Karısı ölüp dul kalan zengin bir çiftçi, komşu kasabada, şöhreti pek te iyi olmıyan bir kadına tutulmuştu. Etrafın ne diyeceğine pek aldırmadan, kadını birkaç gün geçirmek üzere çiftliğine davet etti ve sevgilisinin geleceğini bildiren telgrafı alınca, eşşeğine binip onu karşılamak üzere yola çıktı. Yolda eşşek bir ara müthiş coşup etrafa çifteler atmağa ve anırmağa başladı. Bu neşe tezahürü uzayınca çiftçi dayanamadı ve eşşeğine :

— Ne oluyorsun karakaçan dedi; telgrafı sen mi aldın ben mi?..

Psikanaliz

Ruh doktoru divana yatırdığı hastasına soruyordu:

— Kızlarla geziyor musunuz?

— Hayır doktor...

— Hoşunuza gitmiyor mu böyle şeyler yoksa?...

— Hoşuma gitmez olur mu doktorcuğum?..

— Peki niçin arada bir kızlarla ahbaplık etmiyorsunuz?

— Karım bırakmıyor doktor...

*

Biliyor mu?

Ondört onbeş yaşlarında bir çocuk burnundan ağzından dumanlar savurarak sigara içiyordu. Yoldan geçen bir kadın dayanamadı çocuğun yanına yaklaşıp sordu:

— Annen, senin böyle sigara içtiğini bilse ne kadar kızardı kim bilir?

Bacaksız cevabı yapıştırdı:

— Peki ya senin kocan, böyle sokakta tanımadığın erkeklerle konuştuğunu duysa ne derdi acaba?

Golf

Peter'in karısı soruyordu:

— Kocacığım niçin artık George'la golf oynamıyorsun?

— Sen olsan sayıları yazarken hep hile yapan, arkanı dönünce topu çukura yuvarlayan, durmadan mızıkçılık yapan biri ile oynar mısın?

— Oynamam elbette!...

— George da öyle yapıyor işte!...

*

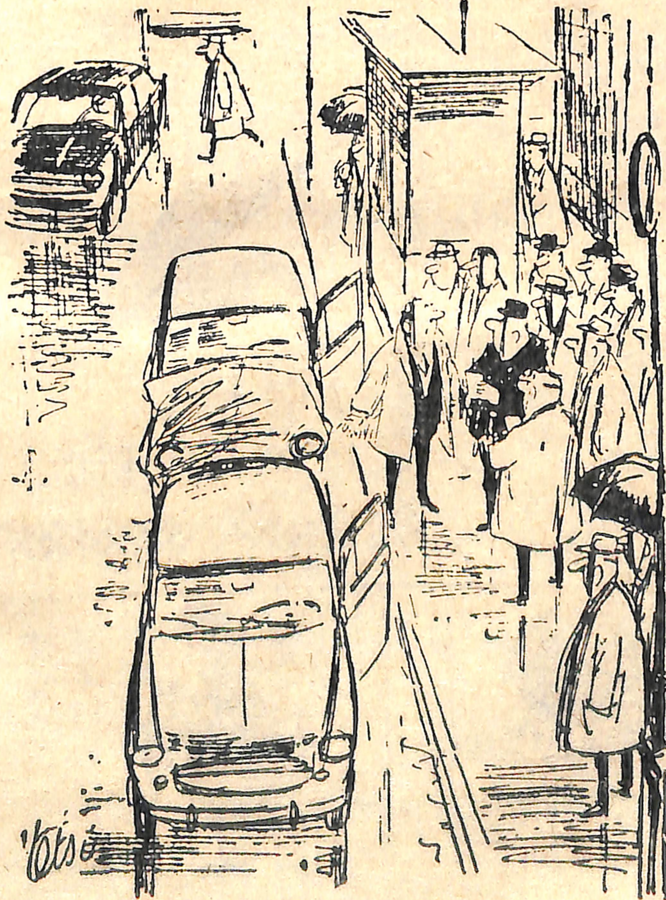
Nuh!

Öğretmen sınıfa zor bir sual sormuştu. Sual şu idi: Acaba Hazreti Nuh tufan boyunca teknesinde ne ile vaktini geçirmişti. Çocuklardan uzun zaman ses seda çıkmadı, o zaman öğretmen cevabı kendi verdi:

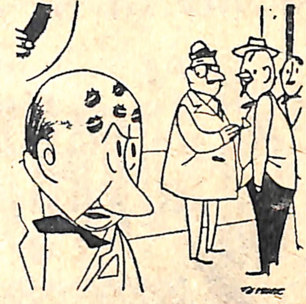
— Balık tutarak vakit geçirmiş olabilir...

Arka sıralardan küçük Freddie'nin itirazı duyuldu:

— İmkânsız; iki tane küçük solucanla nasıl balık tutulur bütün tufan boyunca?..

— Mecburdum deli gibi sürmeye bay polis... Karım bekliyordu!

— Allah Allah, ne diye bana böyle bakıyorlar?

İkaz !

Freddia Appleberry, uzun yıllar tam bir çapkın bekâr hayatı yaşamış, gece klüpleri, bar ve meyhanelerin altını üstüne getirmişti. Fakat en sonunda yoruldu ve hayallerinin eşini bulup evlendi. Karı koca çok mesut yaşıyorlardı. Lâkin bir gün Freddie'nin karısı başka bir şehirde yaşayan hasta kızkardeşini ziyarete gitmek zorunda kaldı. Kendi yokluğu sırasında Freddie'nin eski alışkanlıklarına dönmesinden çok korkuyordu.

Birkaç gün hiçbir hâdise olmadı. Dördüncü günü ahbapları olan bir karı koca Freddie'yi akşam yemeğine dâvet ettiler. Freddie koyu renk elbiselerini, kravatını ve gece ayakkaplarını giyip yola çıktı. Bir ara eli ceketinin cebine gitti, orada bir kâğıt vardı. Çıkarıp baktı, karısının elyazısı ile şu satırlar gözüne ilişti:

«İşte tepeden tırnağa giyindin; nereye gidiyorsun bakalım?»

Ödünç!

Mark Twain'in evini ilk defa ziyaret eden William Dean Howells, ortalığı dolduran bir sürü kitabı görünce, kitapların çok bol olmasına rağmen bunları yerleştirecek yerlerin azlığı dikkatini çekmişti. Dostu Mark Twain'e bunu söyleyince büyük yazar güldü:

— Haklısın azizim, ama insana ödünç kütüphane rafı vermiyorlar ki!..

Pantalon

Televizyon komedyenlerinden Eloise Melhone, bir erkek arkadaşı ile şakalaşıyordu:

— Biz kızlar olmasaydık, sizin pantalonlarınıza kim düğme dikecekti?

— Siz kızlar olmasaydınız, erkekler pantalon giymezlerdi ki!..

Piyano

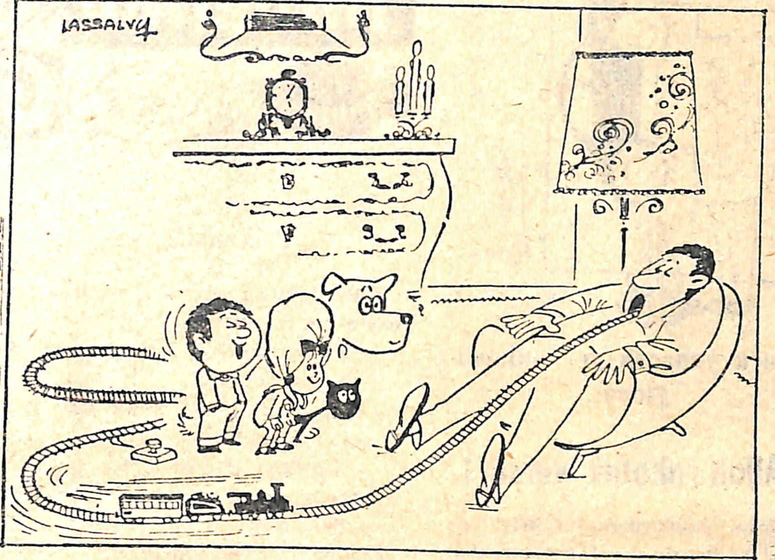
Kapıyı çalan adam, şapkasını çıkarıp kendini tanıttı:

— Ben piyano akortcusuyum madam!

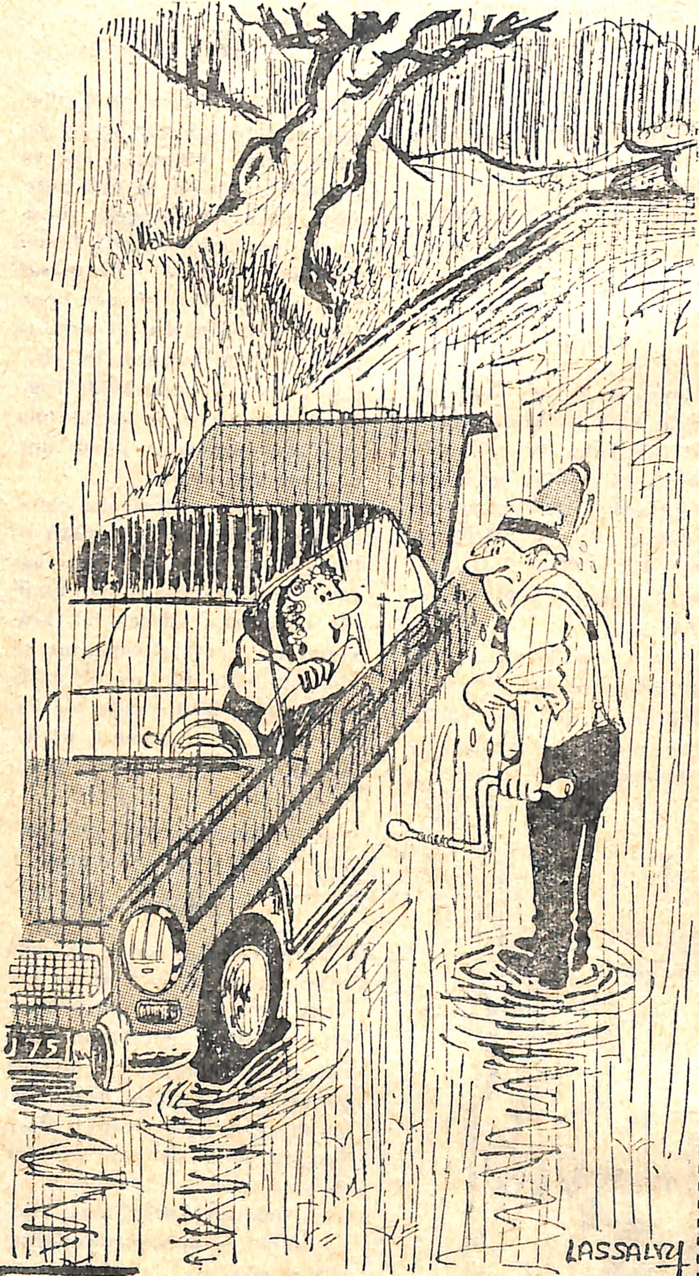
— Fakat ben piyano akortçusu çağırtmadım ki...

— Komşularınız çağırdılar madam!..

dünya Karikatürleri

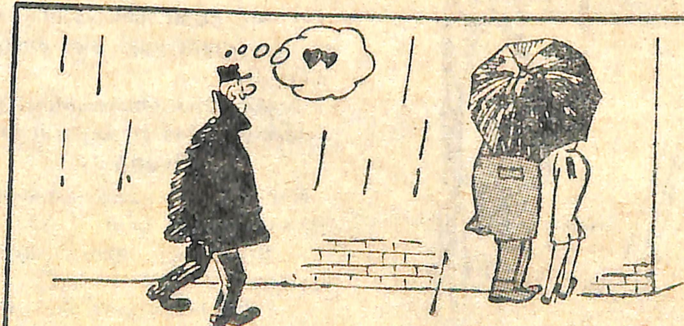
—TÜNELE GİRİNCE, UYANIR!..

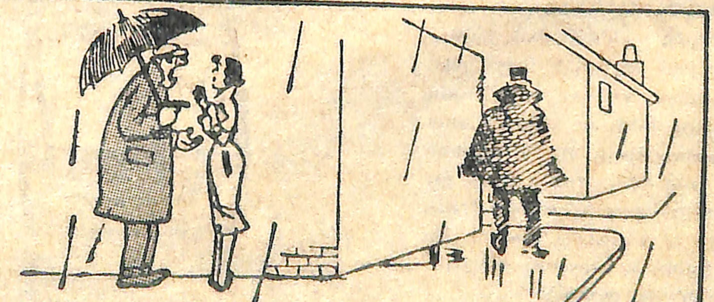

—YORULDUN MU ?.. DERİN BİR NEFES AL, AÇIK HAVA KUVVET VERİR!

KADIN — EVET DEMEDEN EVVEL SÖYLE: YEMEK, ÇAMAŞIR, ÜTÜ BİLİYOR MUSUN?

YAZISIZ

Bir Hayatın Romanı :

İSMET İNÖNÜ

Yusuf Ziya Ortaç

4. BASILIŞ

★ Birinci, ikinci, üçüncü baskıları onbeşergün içinde tükenen bu eser, kitap yayınında satış rekorunu kırmıştır.

★ En büyük Devlet adamımız İsmet İnönü'nün hayatı, vesikalara sanat güzelliği verilerek, bu kitapta bir roman tatlılığı içinde anlatılmaktadır.

Fiatı 5 lira.

● Umum satış merkezi : Akbaba Yayınevi. Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 — İstanbul.

AK 41

KÜLTÜR YAYIN 4

1962 YILINDA

İKİ MİLYON LİRALIK APARTMAN DAİRESİ ARSA VE PARA İKRAMİYELERİ

HESAPLARINDA EN AZ 200 LİRASI BULUNANLAR VADELİ HER 50 LİRAYA VADESİZ HER 100 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI ALIRLAR

TÜRK TİCARET BANKASI

Reklâmcılık - 926 - 42

HERKESİN BİR ŞEYTANI VARDIR!

Şeytan

Herkesin sevgili şeytanı olacak!

FİLİZ!

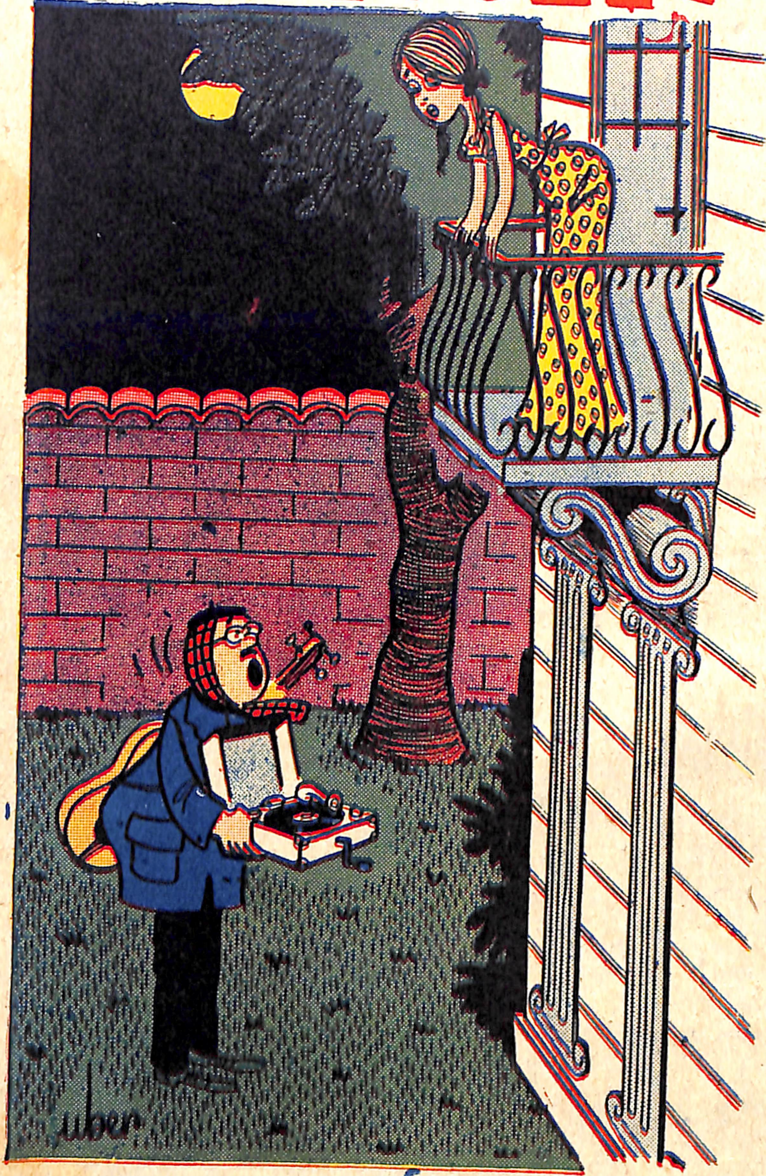
Orhan Kemal'in en güzel, sahiden en güzel romanı: Şeytan'da!

Kör Şeytan

Soluk soluğa okuyacağınız macera ve polis romanı: Şeytan'da!

Şeytan, gençlerin neşesini, ihtiyarların gençliğini arttıracaktır!

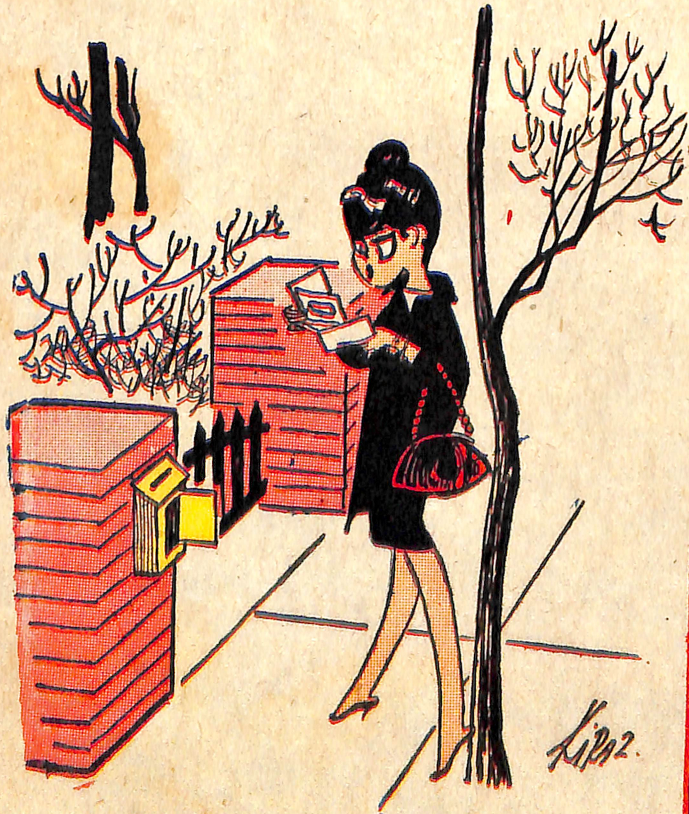
AK. 43

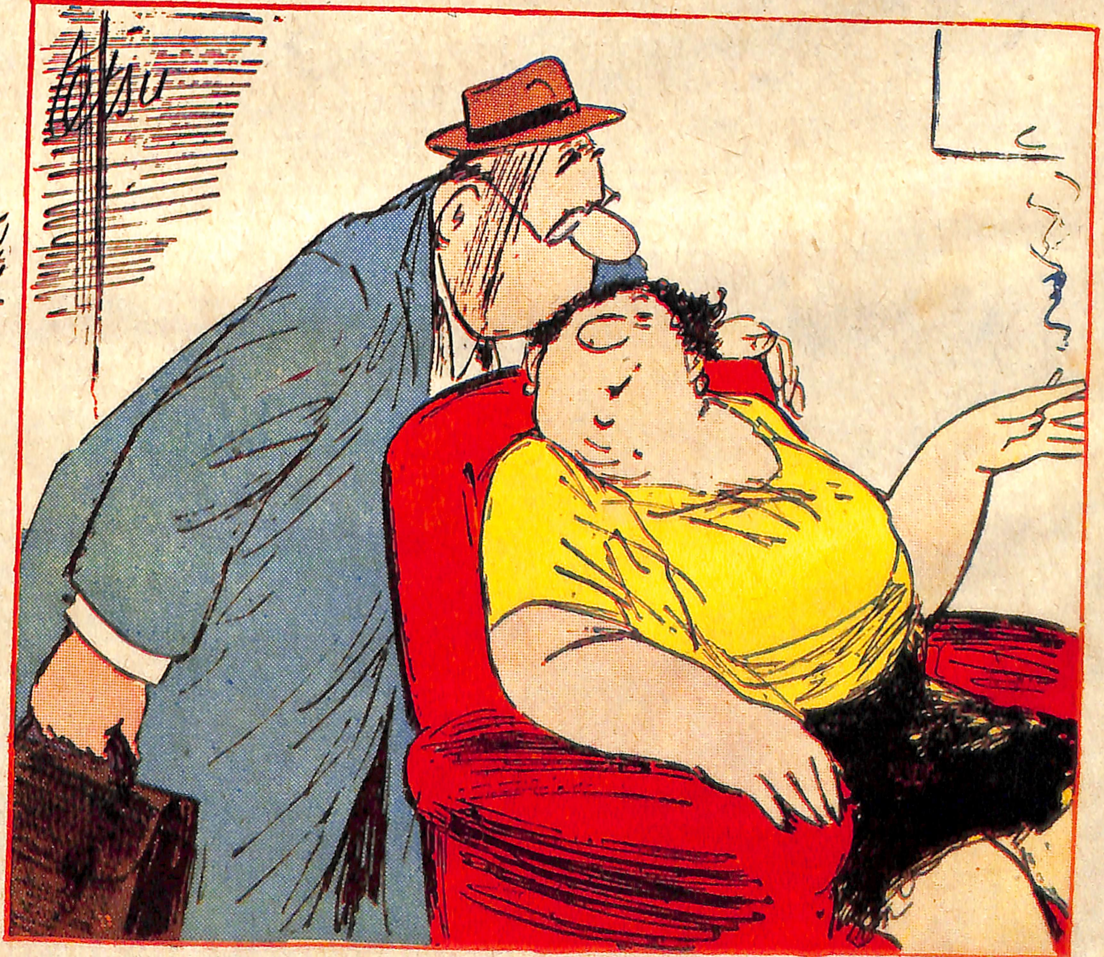
—AFFET SEVGİLİM, NEZLEDEN SESİM KISILDI...

—KUSURA BAKMA PATRON, BOYUNA AT AVLAMAKLA ÖMÜR GEÇMEZ!

—BİRİCİK SEVGİLİM DİYE İMZA ATMIŞ, ACABA HANGİSİ ?..

—YOK YOK, ALNIMDAN DEĞİL, KIRK YIL ÖNCEKİ GİBİ DUDAKLARIMDAN !.